

Hanácké železáry a pérovny, a.s.
Prostějov

plakátovací plochy

Náklad 6 000 ks

Titulní strana:
„Mandala“
od Petra Síse,
z knihy Tibet -
Tajemství červené krabičky

Básník, překladatel a hudební publicista Michael Prostějovský připravil rozsáhlou publikaci věnovanou světovému divadelnímu fenoménu - muzikálu. První svazky na jeviště MdB přinesl sám autor. Do života knihu uvedli režisér Stanislav Moša, herečka Alena Antalová, Petr Konečný a editor Petr Čichoň.

Foto: Jelf Kratochvíl

ROMANTICKÁ HRA

Alexandre Dumas

Tři mušketýři

Dramatizace
Hana Burešová
a Štěpán Otčenášek

Režie
Hana Burešová

Hrají:
Michal Isteník
Igor Ondříček
Petr Štěpán
Jaroslav Matějka
Pavla Vitázková
Eva Jedličková
Alena Antalová
a další

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELE,

vítejte v nové divadelní sezoně, v té, která je výjimečná stejně tak, jak mimořádnými byly sezony předcházející a podobně jako i ty sezony, které v budoucnu společně prožijeme. Vždyť divadlo je ve vztahu k našim životům tím nejužasnějším extraktem sebepoznávání, koncentruje to nejlepší a nejvýznamnější z lidského myšlení, z uvažování o naší jsoucnosti, o smyslu naší existence, o užitečnosti našeho počínání. Divadlo je místem, kde se odehrává neobyčejné, je prostorem, kde se střetává normalita našich všedních životů s výjimečností jevištního básnictví..., fádnost zde stojí oproti zážitku..., nudu jednoduše nahrazujeme návštěvou divadla a následným zážitkem z úžasně naplněného času. Pak při další návštěvě divadla zažíváme totéž – opakovaně! Proč? Protože divadlo je nekončícím svátkem neobvyklostí.

Náš pozemský čas rozdělujeme na staletí, roky, měsíce, divadlo pak měří svůj čas na sezony, avšak to je pouze pomůcka sloužící k orientaci, a ne to podstatné, co činí divadlo divadlem. Protože tím je každé představení samo o sobě. Onen jedinečný čas, který travíme společně ve zcela specifickém prostoru nazývaném divadlo a jedno, zdali v září, nebo v květnu. Čas je totiž v divadle nepodstatným fenoménem a to proto, že divadlo samo o sobě, svou podstatou je nesmrtelné. Co je člověk člověkem, vypráví si se svými bližními příběhy, předvádí je a pro co nejpřesnější předání informací používá metafor, symbolů, znaků, gest, zkratek, protože ví, že prosté konstatování je málo..., proto jeden člověk pro druhého tančí, zpívá, převětluje se do někoho jiného a to všechno tak, aby svým sdělením dosáhl co nejuplněnější výpovědi o svém vnímání světa... V průběhu let se navíc stalo divadlo místem, které k sobě stahuje lidi s mimořádným talentem psát, vyprávět, hrát, tančit, zpívat..., a to za účelem, aby se společně (týmové) sdělování stalo účinnějším, aby skrze fascinaci z výjimečného, v tom nejlepší slova smyslu z uměleckého zpracování i z následujícího předávání vykvetl zázrak mezilidského zasažení, pochopení a porozumění.

Častěji, než je mi příjemné, slyším a čtu o tom, že má divadlo sloužit jako prostředek k vymytání všeho zlého tím, že bude zlé, aby bránilo ideály humanity, má je popírat, neb svět, ve kterém žijeme, je strašný a šílený, a proto má být tak samo nelaskavé, a protože je svět vulgární, má s ním bojovat vulgaritou. Podle těchto, podle mého názoru, neprozíravých a z vlastní bezmoci vyplývajících receptů, má být divadlo drsné, nemilosrdné a kruté... Nerozumím tomu a nikdy jsem ani nechtěl. Při těchto konceptech by v jiných lidských aktivitách například lékaři léčili nemoc křikem a výčitkami a ne vlídným tišením a hledáním možné nápravy. Podobné koncepty jsou vhodné pro ty, kteří na prvním místě mluví sami sebe, nenávidí jiné a nechtějí prostě vyprávět svým bližním příběhy, které mohou zlepšit náš svět, neboť tento svět považují za neopravitelně strašný a svými pseudouměleckými opusy pouze hledají viníky takového stavu.

Naše divadlo se snaží, a dovolím si tvrdit, že úspěšně, soustředit pro svou každodenní uměleckou práci ty nejlepší autory i interprety za účelem vést se svým obecenstvem mezilidskou laskavostí motivovanou rozpravou o všem, co je pro pozitivní vývoj našeho světa podstatné. A tím nejpodstatnějším je člověk každý sám o sobě. A o světě kolem něj přece nemůžeme tvrdit, že je hrozný, strašný a k nežítí. Nemůže přece světu vyčítat bouře, záplavy, pouště, exploze vulkánů a jiná neštěstí, které ho logicky potkávají. Může se však ptát sám sebe, co způsobuje např. to, že mu jiní nerozumí, že ačkoliv jeho srdce přetéká láskou, ta není opětvována, může toužit vymyslet něco tak chytrého, že se tomu jeho bližní zasmějí, nebo tak mocného, že s ním budou plakat. Opakovaně poukazují na dvě antické divadelní masky, které zdobí naše divadlo komedie a dramatu s poukazem na to, že náš divadelní čas je jen částí lidské věčnosti a ona věčnost, že je nejlépe dosažitelná při samotném divadelním představení... při každém z nich.

Hodně mimořádných zážitků Vám v nové divadelní sezoně 2008/2009 za všechny zaměstnance a spolupracovníky Městského divadla Brno přeje

Stanislav Moša
Stanislav Moša, ředitel MdB

Ředitel:
Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Veronika Poláčková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

134. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 7. 2008

MARKÉTA SEDLÁČKOVÁ Studium pražské Konzervatoře ukončila v roce 1993, od 1.8.1993 jí získal Stanislav Moša pro Městské divadlo Brno. Jedna z držitelek Ceny Thálie 1999 za herecký výkon v *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*) v roli Lízy Ďulínkové. Publikum ji cení za role: *Manon* (*Manon Lescaut*), *Kristýna* (*Věc Makropulos*), *Abigail* (*Sklenice vody*), *Rebeca* (*Naše městečko*), *Bianca* (*Othello*), *Ingrid* (*Legenda*), *Luisa* (*Hra o lásce, smrti a věčnosti...*), *Markétka* (*Bastard*), *Julie* (*Romeo a Julie*), *Maria* (*West Side Story*), *Jeanie* (*Hair*), *Nancy* (*Oliver*), *Vypravěčka* (*Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*), *Jane* (*Čarodějky z Eastwicku*), *Sandra* (*Svět plný Andělů*), *Eržika* (*Koločava*), *Chvilka* (*Zahrada divů*). Na snímku z brněnské přehrady je v roli Jarmily z poetické fresky *Máj* na motivy díla Karla Hynka Máchy (foto jeř Kratochvil). Režie Stanislav Moša, kostýmy Andrea Kučerová.

Amálka

Stanislav Moša a Zdenek Merta

Jaroslav Buben

Jirí Ressler, Marian Slovák,
Zdeněk Helbich a Marcel Heide

Jozef Cibula, Jaroslav Buben, Václav Fila, Martin Sobol,
Tomáš Sagher a Ján Mistrík

**Kategorie
KRÁL**

1. Tomáš Sagher
2. Jaroslav Buben
3. Marian Slovák

ŠAŠEK

1. Jozef Cibula
2. Petr Štěpán
3. Patrik Bořecký

ŽENY

1. Zuzana Maurery
2. Lucie Drásalová
3. Zuzana Mistríková

ČTYŘHRA

1. Jozef Cibula – Jaroslav Buben
2. Václav Fila – Martin Sobol
3. Ján Mistrík – Tomáš Sagher

Ladislav Kolář, Jakub Kolář,
Zdenek Merta a Stanislav Moša

Johana Gazdíková

Zdenek Merta, Stanislav Moša,
Ján Mistrík a Tomáš Sagher

Ladislav Kolář

Viktor Skála

Tomáš Sagher, Viktor Skála
a Jaroslav Buben

MORAVSKÉ PENZIONY V ZELI AM SEE

www.moravapenzion.cz
www.aretblick.cz

www.teniscentrum.cz

www.iso-speed.cz

Pavel Šunář

Brno, 21. - 22.6.2008

Ludvík Kundera:
COMEBACK

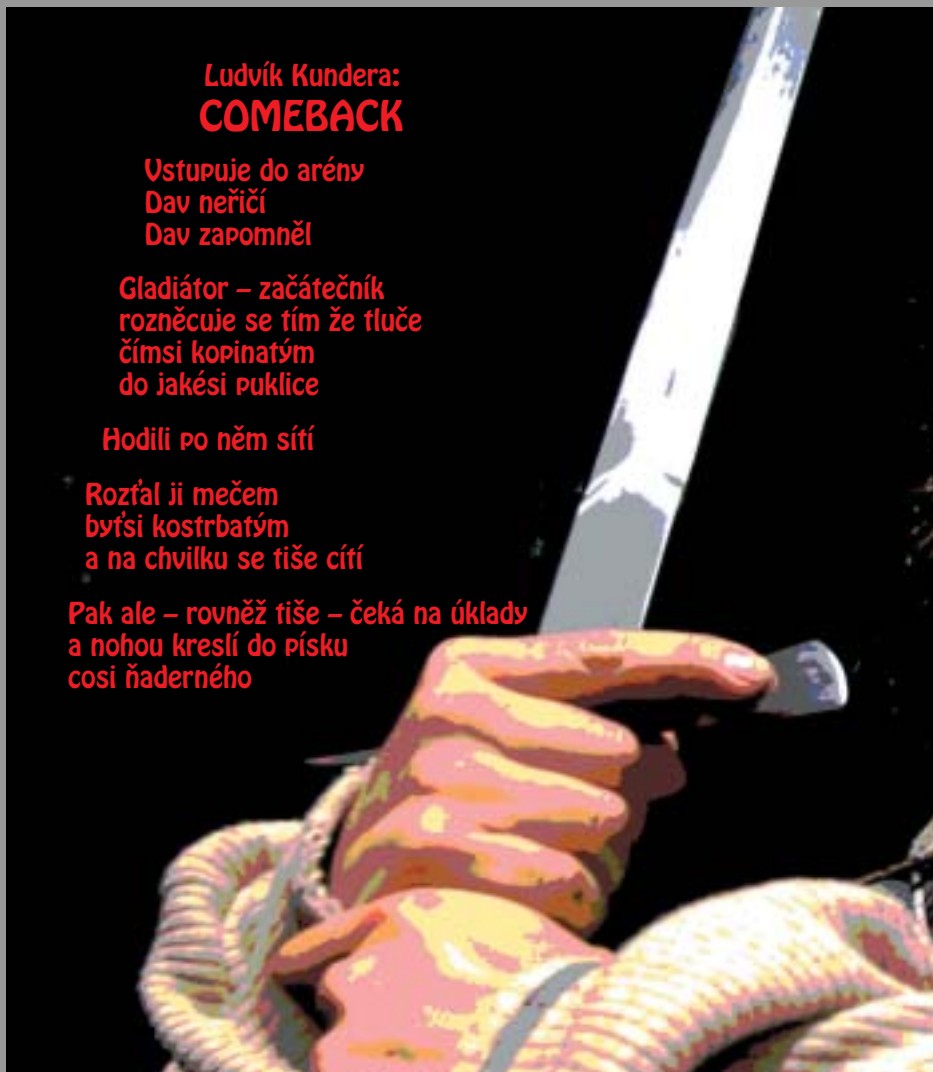
Ustupuje do arény
Dav neříčí
Dav zapomněl

Gladiátor – začátečník
rozněcuje se tím že fluče
čímsi kopinatým
do jakési puklice

Hodili po něm síť

Rozřál ji mečem
byřsi kostrbatým
a na chvílku se tiše cítí

Pak ale – rovněž tiše – čeká na úklady
a nohou kreslí do písku
cosí řaderného

Kýč je celý ten systém hygieny,
která neustále čistí svět,
aby jeho tvář byla přijatelná.

Václav Bělohradský, český filosof a sociolog

Jana Musilová

Johana Gazdíková

PREMIÉRA 7. ČERVNA 2008

Marta Prokopová

*Radka Coufalová,
Milan Němec*

Zdeněk Junák,
Irena Konvalinová

Radka Coufalová

HERVÉ,
HENRI MEILHAC,
ALBERT MILLAUD

Mam'zelle Nitouche

Režie: Gustav Skála

Igor Ondříček

Jan Apolenář

Foto: jeř Kratochvil a Tino Kratochvil

U ŠÁLKU KÁVY S LUBOŠEM MAREČKEM MILAN NĚMEC

**MILAN NĚMEC:
AŽ NEBUDU HRÁT,
BUDU SLÁDKEM V MINIPIVOVARU**

Narodil se na Vysočině, v Brně vystudoval hereckou konzervatoř, muzikálové herectví na JAMU a pak na dlouho zakotvil v pardubickém divadle. Na jižní Moravu se však vloni vrátil. Třiatřicetiletý Milan Němec na podzim 2007 získal v Městském divadle angažmá, na jaře si v Brně pořídil bydlení a hodlá sem z města perníku přestěhovat svoji ženu i s dvouletým potomkem Václavem. Ještě před prázdninami mu do klína spadla velká hlavní dvojrole varhanika Célestina alias Floridora ve slavné operetě Mam'zelle Nitouche. Ve stejné úloze kdysi zářil sám Oldřich Nový, který je jedním ze ctěných Němcových hereckých mistrů...

Jak často jste v poslední době pendloval mezi Pardubicemi a Brnem?

Když jsme zkoušeli Mam'zelle Nitouche, tak vlastně denně. To abych byl aspoň trochu s rodinou. Jinak většinou dojíždím až na představení. Což znamená vlak o půl čtvrté z Pardubic.

Učíte se, či opakujete si texty ve vlaku?

To víte, že ano. Někdy se přistihnu, že to dělám mimoděk a nemám třeba na klíně ani otevřený scénář. To je ta horší varianta. Občas si brouknu i nějakou písničku. Vše potom maskuju takovým předstíraným kašlem.

Zažil jste nějakou překvapivou reakci od spolucestujících?

Většinou se vyjeveně koukají. V malých Pardubicích po desetiletém angažmá navíc neuniknete pozornosti. Do divadla chodí úplně všichni a své herce mají rádi. Když mi tedy z pusy něco uteklo třeba v trolejbusu, spíše se pobaveně a shovívavě dívali. Blázen jede na zkoušku, mysleli si.

Vy jste rentgenovým pohledům Pardubických ani

uniknout nemohl. Byl jste sedmkrát vyhlášený nejoblíbenějším hercem roku! Znamená to vůči publiku nějaké závazky?

Jsou to samozřejmě příjemná ocenění, i když jim zas tolik váhy nepřikládám. Vždy samozřejmě souvisí s tím, co hrajete. Já hned po nástupu do Pardubic dělal diváctější tituly. To se potom v anketě odrazí, když začínáte jako Čochtan v Divotvorném hrnci nebo dostanete velkou roli v Hello, Dolly.

No to mi nejde do hlavy. Když jsem někde tak divácky oblíbený, proč volím přestup do Brna?

Člověk si vlastní pozici často uvědomí, právě až když někam odejde. Diváky ani ten úspěch si totiž člověk nemůže s sebou vzít do batohu a přenést do Brna. Musíte začínat od nuly a to je přece také zajímavé. Teď mám Kristovy roky a na nějaké uspokojení ze zavedenosti a slávy je přece jen brzo. Navíc objemy v těch pardubických anketách se pohybovaly třeba kolem sto padesáti hlasů. V Městském divadle Brno nejpoblíbenějšího herce volí mnohem více lidí.

Lepší je tedy být méně známý ve velkém Brně než sedmkrát zavedený v menších Pardubicích?

No samozřejmě, že je dobré být známý a zavedený všude. To je přece nejlepší! (smích) Ono to ale chvíli trvá a je to sázka do loterie, zda to vyjde, či ne. Mnozí mají kolegové měli startovací čáry stejné a nedoběhli...

Čím si herec může zkazit kariéru?

Může i dobře začít, ale neobhájí. Všichni chtějí hrát velké role, ale často si neuvědomí, že je musí opakovaně, zas a znova obhajovat a překonávat. To je opravdu velký stres a závazek. Někteří herci to vnitřně neunesou. Diváci potom vidí, že to jde stále nahoru a dolů a jejich přízeň vůbec není tak jistá a ochladá. První v řadě jsou ale příležitosti.

Udělejme ještě pro Brňany inventuru. Co za klády jste v Pardubicích kromě Čochtana dělal?

Za těch deset sezon to bylo zhruba čtyřicet premiér. Vedle Čochтана třeba dvojrole Célestina a Floridora v Mam'zelle Nitouche. Hrál jsem Fanána Tulipána a Dona Juana v autorském muzikálu. Strašně rád jsem měl představení Cvoči, což byla klauniáda a nemá groteska. Absolvoval jsem slavné muzikály jako Pokrevní bratři, Šumař na střeše nebo My Fair Lady. Miloval jsem hororovou komedii Hrobka s vyhládkou, která byla něco na styl Adamsovic rodiny. Rád vzpomínám na Shakespearův Sen noci svatojánské a třeba práce s režisérkou Lídou Engelovou na hře „Za kolik“ byla opravdovým svátkem.

Z mnoha těchto titulů přjítí muzika. Znamená to, že máte hudební divadlo raději než činohru?

V oblastním repertoárovém divadle hraje člověk od Bacha po Vlachy. Čuchne si ke všemu. Činoherní role byly také velkou součástí mého repertoáru. Hudební divadlo mne skutečně moc baví, hlavně v kombinaci s dobrou činohrou, což je případ Mam'zelle Nitouche.

Mezi herci se často s despektem mluví o oblasti. Nevadilo vám, že jste skončil v Pardubicích?

Nevadilo, já jsem tam přece začal! Ale popravdě, já byl takový trochu pyšný student JAMU a ani jsem nevěděl, že v Pardubicích divadlo je. Když jsem potom přišel k nádherné secesní vilce, nejraději bych si vrazil. Já nechtěl na oblast, ale Gustav Skála, který nás vedl ve škole, mne právě sem pozval na roli Čochтана. Na oblast jsem odcházel za prací.

A kdybyste měl tu perníkovou dekádu přehlédnout a zhodnotit?

Když jsem tam odcházel, netušil jsem, že se to tak natáhne. Ale bylo to zdravých deset sezon. Všem bych to mohl doporučit. A navrch jsem v Pardubicích potkal i svoji ženu.

Herecká kolegyně, že jsem tak smělý?

Tančuje v divadle. Ale vystudovala gymnázium a zdravotní školu a právě za Gustava Skály začala v Pardubicích dělat tajemníka a zároveň i tančit. Ona měla mezinárodní třídu v latinskoamerických tancích.

Ale to povídání je o vás a s vámi. Jak se vůbec Milan Němec dostal k divadlu?

Už na základní škole jsem zpíval a recitoval. Chodil jsem do lidové školy na klarinet. Přemýšlel jsem, že tento nástroj bych mohl dělat i na konzervatoři. Kolem Vánoc mě v osmé třídě stihnul opravdu ošklivý zánět dutin. Dělal mi punkce, byl jsem hospitalizovaný dva měsíce, nemohl jsem hrát a nestihnul přípravu. Já si tehdy vybral hudebně dramatický obor. Připravil si dvě básničky a písničky a monolog. Vzali mě.

A jaké bylo dětství jihlavského kluka?

My jsme byli čtyři kluci. Nikdo jiný se však ke kumštu nedal. Vzpomínám třeba, jak mne v tom neblahém obchodáku hyzdícím hlavní náměstí fascinovaly jezdcí schody. Nechával jsem si ujet i školní autobus, jen abych se mohl svést. Pak jsme se přestěhovali, takže na konzervatoř jsem do Brna dojížděl z Velkého Beranova. Bééé...

Vy jste ve své nynější mateřské scéně už v roce 1996 hostoval ve West Side Story. Změnilo se nějak toto divadlo v rozestupu těch jedenácti let?

Tehdy se ještě na malém jevišti dnešní činoherní scény dělal vedle West Side Story slavný Amadeus,

výborný Cyrano z Bergeracu nebo třeba Brouk v hlavě, který je dodnes na repertoáru. Slavné Černinovy inscenace jako Alžběta Anglická (kde jsem taky hrál), Othello či Mistr a Markétka. Městské divadlo zažívalo nebyvalý boom a skvělou éru. Síla tehdejšího souboru byla navíc kumulovaná vlastně do jediného menšího prostoru, velké hudební divadlo ještě nestálo. To bylo něco unikátního a jedinečného. Dnes se ten potenciál nadupaný do jednoho malého baru rozdělil. Systém i nyní funguje na špičkové úrovni, ale tehdy se ta atmosféra dala málem krájet. Další velkou a podstatnou změnou je nárůst souboru, co do lidí.

Vaši poslední velkou roli Célestina / Floridora vám

NENAHRAZITELNÍ

vlastně už podruhé nyní dal režisér Gustav Skála. Čím vám jeho divadelní pohled konvenuje nebo čím vás baví?

Já jsem se s ním poznal vlastně už na JAMU a on mne při studiu vytáhl trochu z těch útrap, které jsem měl. Já měl na rozdíl od většiny spolužáků za sebou už několik představení z konzervatoře, byli jsme celkově takový nevyrovnaný ročník, taky si nás hodně přehazovali jako nevlastní děti. Gustav Skála s námi ve třetím ročníku postavil muzikál a já viděl divadelníka, který umí sáhnout na všechno. Je zdatný jako dramaturg, choreograf, scénograf. Umí prostě všechno komplexně. Navrch je ne-skutečná snůška nápadů. Málokterý režisér má takový hudební záběr. Gustav Skála je velmi vzdělaný a hlavně má humor, který mne baví. Moc důležité je, že funguje skvěle nejen jako režisér, ale i jako pedagog. Málokterý režisér umí také pregnančně herce vést jako on.

Nebyl opruz dělat Nitušku podruhé?

Opruz v žádném případě, ale s prstem v nose to taky nebylo. Deset let není zase tak dlouhá doba, aby člověk všechno úplně zapomněl. Já jí v Pardubicích hrál bez alternace. Nějakých šedesát repríz. Už jsem věděl, jak to funguje, ale většina lidí titul dělala zcela poprvé a od začátku, takže jsem s nima, a sám se sebou, spíš během zkoušení klíčkoval mezi starým a novým. To bylo možná náročnější, než kdyby to člověk dělal poprvé. Nyní Nitušku děláme s velkým orchestrem a nikoliv s nahrávkou jako dříve, je třeba vše malovat takovým silnějším štětcem, vše je i nakopnutější,....

A když se vrátím k té mojí původní otázce ohledně

**S Markétou Sedláčkovou
v muzikálu Kdyby tisíc klarinetů,
režie: Jana Kališová**

*S Jitkou Čvančarovou
v muzikálu
Čarodějky z Eastwicu,
režie: Stanislav Moša*

opakování titulu? Není to pro interpreta otrava?

Ne. Pokaždé si ve stejném kousku můžete najít něco nového. Pardubická Nituška byla výše Celestinovější, v Brně vede spíš Floridor.

Podobnou situaci mám nyní i s muzikálem Malovaná na skle. Inscenace se od sebe ale skutečně liší. Navíc jiná role, jiný překlad. To je myslím lehcí.

A jak to má mladý člověk ve vašem věku s přístupem k žánru operety, nad kterým se ti později narození často osklíbají?

Já na tento žánr nikdy neplival. Vámi naznačený problém je možná daný tím, že není moc často vidět dobrá opereta. To se pak mladí mohou právem osklíbat. Opereta je dřina a já ji nijak nepodečnuji. Přiznám se ale, že sám od sebe bych na ni asi nešel.

Od listopadu loňského roku jste členem souboru činohry MDB, ale na kontě tady máte téměř výhradně šest hudebních inscenací?

Musíme se tedy zeptat, kdy začnu víc dělat činohru. (smích) Ale když to vezmu kolem a kolem, tak třeba v Markétě Lazarové nemám ani notu. V Čarodějkách z Eastwicu je to taky téměř činoherní role. Takže to s tou muzikou tak strašně zase není.

Který z brněnských titulů máte nyní nejraději?

Nedám dopustit na Čarodějky z Eastwicu. Ale mám třeba i moc rád Kdyby tisíc klarinetů! Diváci to berou, mají písničky Suchého a Šlitra moc rádi. A já nejsem výjimkou.

V Kdyby tisíc klarinetů jste lehce perzifloval Karla Gotta... Jak smýšlíte o pěveckém projevu a umění této české národní kulturní památky?

Vzhledem k mému věku jsem se posluchačsky namočil až do jeho éry středně středního proudu, když tento muž se ženou snídal. Viděl jsem však v souvislosti s Klarinetu nejen ten skvělý film, ale také dokumenty o rockenrollových počátcích tohoto výjimečného zpěváka. Pana mistra Gotta moc obdivuju nejen kvůli jeho bel cantu, ale jako absolutního profesionála.

Myslím, že pan Gott je jeden z tuzemských Karlů a Václavů, kteří lidi rozdělují až na nesmiřitelné tábory. Bud' ho lidé milují, nebo nesnáší...

Ale to víte, že kdybych si ho měl i já poslechnout v rádiu, raději si vyberu Trezor než Jdi za štěstím.....

Zůstaňte u klarinetů. Na jaký jiný nástroj ještě stále hrájete?

No klarinet jsem v ústech už dlouho neměl. Chybí nějak motivace. Do inscenace Klarinetů se ten můj tisíc prý nějak nevešel. Jsem zvědavý, kdy jej tedy použiju dál. Přivezl jsem

si ho do šatny a musím ho minimálně vybalit. Dříve jsme měli takovou folkrockovou sestavu Přechodný rok. Pak jsme se bohužel nějak rozutekli

Muzikantů bývá zvykem ptát se na jejich nástroj. Tedy?

„Nóbl!“ nástroj Amati Kraslice! Klarinet, který stál v roce 1983 celých 2500 korun! Měl jsem z něj obrovskou radost a nejen proto, že to byla opravdu velká zátěž našeho rodinného rozpočtu.

Váš herecký rejstřík je poměrně rozsáhlý: moderujete, hrájete činohru i muzikál, dabujete, zpíváte swingovky....

V roce 1998 za přispění Gustava Skály vznikl v Pardubicích swingový orchestr. Já jsem frontman kapely, která se jmenuje Dr. Swing a je obdobou Havelkových

Melody Makers. Je to lehce komornější sestava a hraje-mo zejména český repertoár. Vše musím mit retro tvář. Je to velké občerstvení a oáza, stát za mikrofonem a nebyť chvíli jen herec. Dabing i reklamy taky obcházím. Chleba je prostě třeba.

Míváte nějakou nostalgii a stesk po Pardubicích?

Já už dřív prolašoval, že mi to město zcela nepřírosto k srdci. Jsem z Vysočiny a Pardubice jsou taková plac-ka, kde je člověk pořád jakoby v průvanu. Nemůžete pohled opřít o žádný kopeček. Brno je zelené, hezké a je tady dobře, o čemž musím nyní přesvědčit i svoji ženu. Navíc jsem teď ve špičkovém souboru, kde na sobě musím pracovat. A mně se zákonitě líbí, že je to tak nastavené.

Vy porotujete na Wolkerově Prostějově umělecký přednes?

Zazvonil telefon z krajské knihovny a bylo to. Umělecký přednes jsem aktivně ale nijak nedělal.

Jste z Vysočiny, ale prý máte rád táhlé písničky o vlně... Jak jste k tomu přišel?

No občas si rád trochu zabékám. Lidovky z Moravy mám rád. Naučil jsem se to v Brně. Jednou jsem i zaskakoval poblíž Kyjova s jednou dechovkou na Polkafestu.

Jaký máte vztah k vinohradům a potažmo k vínu?

Do té kyjovské doby jsem vinu nepil. Srdcem a duší jsem ale pivař. Věrný čtenář Pivního kurýra a milovník regionálních malých značek a protivník europiv. Až jednou nebudu dělat divadlo, založím si minipivovar s malým výstavem. Budu sám sobě sládkem. A všechno si to i sám vypiju.

*Luboš Mareček,
foto: jeř Kratochvil, Tino Kratochvil*

*S Hanou Holišovou,
Lenkou Janíkovou,
Hanou Kratochvilovou
a Janem Apolenářem
v muzikálu
Jánošík,
režie: Stano Slovák*

PETR SÍS

Uznávaný ilustrátor a grafik. Narodil se roku 1949 v Brně, absolvoval VŠ umělecko-průmyslovou v Praze a The Royal College of Art v Londýně. Od roku 1984 žije v New Yorku. Natočil 26 animovaných filmů a v roce 2004 vytvořil pro stanici newyorského metra na 86. ulici nástěnnou mozaiku. V Česku jeho knihy vydává nakladatelství Labyrint. Dosud vyšlo: *Strom života* (o Charlesu Darwinovi), *Tibet – Tajemství červené krabičky* (podle knihy soubor Buchty a loutky nastudoval divadelní představení), *Hrej, Mozarte, hrej, Tři zlaté klíče*, *Zed' a Podivuhodné příběhy Eskymo Welzla* (připravuje se). Kniha *Zed' (The Wall)* s podtitulem *Vyrůstal jsem za železnou oponou* má silné autobiografické prvky a získala od svého uvedení na podzim 2007 na americkém trhu řadu literárních a výtvarných cen. Objevila se v žebříčku bestsellerů. The New York Times ji vyhlásil nekrásněji ilustrovanou knihou roku. V Evropě získala zlatou medaili Ragazzi Award na mezinárodním veletrhu knihy v italské Bologni, v Čechách pak rozšířené vydání obdrželo např. cenu čtenářů v soutěži Magnesia Litera a Zlatou stuhu IBBY.

Zed' vyšla také v Německu, Francii, Japonsku, Itálii, Slovensku a v dalších zemích.

Petra Síse, Čechoameričana křtěného Svratkou, jsme navštívili na jeho výstavě v galerii v Chelsea na Manhattanu a položili mu několik otázek.

HOST DO DOMU

Stál jste někdy před otázkou, zda to, co dělal váš otec, dělal dobře, nebo špatně? O čem jste s tátou nejvíce mluvili?

Když jsem byl malý, dělal můj otec věci nejlíp na světě. A když jsem dospíval, byl k nesnesení... Teď mi moc chybí, protože se s ním dalo mluvit o všem. Pokud na něco neznal odpověď, nedal to na sobě znát a odpověděl. Byl velký pábítel.

Máte ve své tvorbě stanoveny meze?

Já ne, ale meze jsou dány tím, co dokážu a co mi bylo dáno do vínku...

Váš vztah k muzice je asi dán tím, že jste se při studiích živil jako diskžokej. Komu z dnešních hvězd byste chtěl nakreslit obal na jeho CD?

Stále ještě Bobu Dylanovi.

**Petr Sís
s dcerou Madeleine
a se Zdenkem Měrou
na vernisáži své výstavy
v New Yorku**

Náš rozhovor je pro divadelní revui, takže je logická otázka, zda jste někdy pracoval s divadelním souborem jako scénograf či kostýmní výtvarník?

Navrhl jsem kostýmy pro operu Žvanivý slimejš od Jiřího Pauera v Laterně magie a před premiérou v roce 1983 odjel do Ameriky, kde jsem zůstal. Až mnohem později jsem se dozvěděl, že se hercům v mých výtvorech z podmořské říše těžce vystupovalo a proklínali mě. V roce 1998 jsem pro Joffrey Ballet v Chicagu navrhl scénickou výpravu k představení Kalima.

Propracoval jste se až do Hollywoodu. Myslíte si, že by se vám to podařilo, pokud byste zůstal a žil v Praze?

Když se mi v Hollywoodu moc pracově nedařilo, nechal jsem si zdát, že jsem v Praze... A kdybych zůstal v Praze? Tak by se mi asi zdálo zase o Hollywoodu. Dnes nejsem tam ani tam...

T. G. Masaryk prohlásil, že o vlastenectví netřeba dlouze mluvit, rozhodující jsou činy... Jak jste na tom s činy, které bychom mohli nazvat vlasteneckými?

Myslím, že s těmi činy jsem na tom až zatraceně dobře. Bez velkých fanfár či uznání z rodné země... Pokud bych žil za Jiříka z Poděbrad, asi by mě přibral do svých spasilých jízd...

Když jste žil v Československu, lomcoval jste mřížemi nebo čekal na příležitost odejít?

Jako diskžokej i umělec jsem lomcoval, nebo spíš si mys-

lel, že lomčuji... Ale možná jsem jen bil hlavou o mříže. V okamžik, kdy jsem odcházel, jsem nevěděl, že se nevrátím.

Byl jste i v USA konfrontován s kultem osobnosti?

Samozřejmě ano. To je asi celosvětově historicky problém...

Setkáváte se v USA s názorem, že umění je luxus?

A nejenom v Americe. Umění může být luxusním obchodním artiklem...

Cítíte se jako normální člověk?

Pokud je náš svět normální, tak doufám, že normální jsem. Není ale ten náš svět tak trochu pomatený a bláznivý?

Co vás zachraňuje, když na vás sedne chmura?

Nic... Oba rodiče mám po smrti... Někdy v sobě nese naději svítání nového dne.

Za co jste dostal první honorář a kolik to bylo?

No vidíte, v tom okamžiku to muselo být důležité, významné, ale já si to už nepamatuji. Vzpomínám si ale, že když mi bylo kolem čtrnácti, koupil si tatínkův kamarád skladatel William Bukový ode mě obrazy za sto korun.

Zajel jste někdy utratit pár dolarů do Las Vegas?

Vzal jsem tam v 90. letech tatínka a nějaké mince jsme tam utratili... Nicméně, to nebyl účel naší cesty.

Pobouřila vás legendární aféra prezidenta

**S Martinou Formanovou
a dvojčaty Formanovými**

S Milošem Formanem
a režisérem Orenem Jacobym

Existuje nějaká kniha, kterou byste – kdyby bylo dost prostředků – chtěl natočit nebo nakreslit?

Čapkova Válka s mlouky.

Máte v New Yorku svoji oblíbenou restauraci?

Mám, jenže málokdy se tam dostanu... Taky mám ovšem oblíbenou jednu restauraci v Bystrci.

Nakolik je rozdílná skutečná Amerika od vašich představ z dospívání?

Naprosto! Moje oblíbené rockové kapely jsou buď po smrti, nebo ztloustly. Indiánům se nesmí říkat indiáni a černochům černoš. Zkrátka, sny jsou od reality často tak vzdálené, že by bylo někdy lepší skutečnost nepoznat.

Foto: jeř Kratochvíl
Reprodukce z knihy *Zed'*

Billa Clintona s Monikou Lewinskou?

Ne. Bill je jen o pár let starší než já.

Jak jste se vyrovnal s americkou angličtinou?

Stává se mi, že lidé neví, o čem mluvím, o čem přemýšlím... To ale nemá co dělat s angličtinou.

Co vás ve vaší profesi nejvíc vytočí?

Lemplové.

Kde máte vlastně domov? Zvykl jste si na „novou“ vlast?

Nikde. Jezdím sem a tam. Prahu nabarvili, Manhattan přestavěli... Na „novou“ vlast jsem si nezvykl a vlhkost vzduchu je v New Yorku pro mě čím dál tím nesnesitelnější.

Byli jsme pozváni na svatbu, která se uskutečnila v pátek 20. června ve 14:00 v Brně - Žebětíně. V mysliveckém areálu - příjezd autem až na místo nebo MHD a odtud asi 10 minut pěšky.

„MEMORY CYCLE TIME...“

Obřad: 14:00, Veselice: od 15:00 až dokud vydržíte. (Vydrželi hodně dlouho, až do druhého dne)

Ubytování: Ve stanu, nebo ve společenské místnosti-karimatka+spacák. Občasnění: noci jsou chladné (naopak, byli velmi žhavé). Jídlo, pití: pivo, víno, studená kuchyně, gulášek, selátko, kremrole, atd. Hudba: veškeré hudební nástroje s sebou! No a hlavně vyvrcholil tak dlouholetý vztah Davida Kachlíře a Evelyny Jirkové. Tak zlomte vaz!!!

jeř

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice

JESUS CHRIST SUPERSTAR

Koncertní verze rockové opery v anglickém jazyce

otče,
do tvých rukou poro

Režie a úprava: Petr Gazdík
Hudební nastudování a dirigent: Igor Vavrda
Vokální nastudování a korepetice: Karel Škarka
Asistent režie: Pavla Vítězková

učím svou duši!

Zuzana Maurery, Dušan Vítázek

Dušan Vítázek, Ivana Vaňková, Petr Brychta, Karel Škarka, Jiří Mach, Zuzana Maurery, Kateřina Klečková a Marta Prokopová

*František Školař,
Pavel Fajtl
a Igor Vavrda*

Jiří Mach, Dušan Vítázek

*Petr Gazdík, Ivana Vaňková,
Dušan Vítázek*

*Petr Gazdík,
Dušan Vítázek*

*Petr Gazdík,
Ivana Vaňková,
Dušan Vítázek*

Zdeněk Junák v hotelu SANTON na brněnské přehradě uvedl slavnostní večer, v kterém bylo vyhlášeno 100 osobností a firem, které se podílejí na rozvoji a dobrém jménu města a jejichž úsilí ocenila brněnská veřejnost. Městské divadlo Brno mezi oceněnými firmami nechybělo a v kategorii osobností již šestého ročníku TOP 100 podle abecedy se umístili z našeho divadla Alena Antalová, Jan Apolenář, Jitka Čvančarová, Petr Gazdík, Zdena Herfortová, Zdeněk Junák, Jef Kratochvíl, Stanislav Moša, Igor Ondříček, Erik Pardus, Petr Ulrych, Hana Ulrychová. Na slavnostním večeru vystoupila také skupina ALL X složená z herců MdB.

Ahoj, Radku, co nám o sobě prozradíš?

Tak to je teda otázka na rozjezd.

Co asi říct... abych neodpověděl jak do první kolony dotazníku k přijímacímu pohovo-

ČERT TĚ VEM RADKU NOVOTNÝ!!!

ru. Je mi 25 let, pocházím z Havlíčkova Brodu, kde tak napůl stále žiji. V září 2007 jsem dokončil studium muzikálového herectví na JAMU a v současné době bydlím v Brně a pracuji v MdB.

Jak se žije rodákovi z Havlíčkova Brodu v Brně?

Samozřejmě že dobře. Praha mě nikdy moc nelákala a Brno, i když jsem ho téměř neznal, mi bylo tak nějak sympatičtější. Ostatní města jsem, ani nevím proč, úplně vypustil. Takže jsem tam, kde jsem si přál být a dělám práci, po které jsem vždy toužil. Teď si nedokážu představit, že bych

snad měl být někde jinde. Domů se vracím samozřejmě moc rád a jezdím tam vždy, když se mi naskytne příležitost. Veškeré prázdniny v podstatě trávím tam.

Kudy vedla tvoje cesta k divadlu?

Jako dítě jsem si nikdy nepřál stát se popelářem nebo kosmonautem. Už odmalička jsem slyšel od svých rodičů, když k nám měla přijít návštěva: "prosím tě, nepředváděj se". Prohlašoval jsem, že chci být hercem, ale trochu jsem se obával, že zůstane jen u toho chtění. Když jsem se dostal na JAMU, tak se z přání začala stávat realita. Do MdB mě přivedl konkurz na muzikál Jesus Christ Superstar a od srpna 2007 jsem tu v angažmá.

Jaká byla tvoje nejcennější herecká zkušenost?

Vždy hodně vnímám, když se kolem mě děje něco nového. První zkušenosti přicházely se vším, co jsem potkával na škole, z čehož asi nejvíce mi přinesla hlavní role v absolventském muzikálu Masky. Hodně jsem prožíval zkoušení J.CH.S, protože to bylo poprvé, co jsem se mohl po-

**S Libuší Bartoškovou
v operetě
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála**

kdy neměl úplnou „výkladní skříň“, ale menší okýnka jsem si zažil. Člověk se při tom pěkně zapotí a pak ocení dobrou nápovědu pohotového kolegy. Pokud mi vypadne text v písničce, nestačím se někdy divit, jaký jsem básník.

Na začátku června loňské sezony se uskutečnila premiéra operety Mam'zelle Nitouche, ve které jsi také účinkoval. Byla to tvoje první zkušenost s operetou?

Měl jsem možnost zkusit už Orfea v podsvětí,

stavit na velké profesionální jeviště. Rok a půl hostuji v divadle v Českém Těšíně v muzikálu Romeo a Julie, kde jsem získal, co se týče profesionálního divadla, zatím největší hereckou příležitost.

Tréma – nepříjemné pocity před představením, které občas pronásledují každého herce, dokáží jak „házet klacky pod nohy“, tak vyburcovat umělce k vynikajícímu výkonu. Co ty a tréma?

Myslím, že trému mívá občas úplně každý, nejen herec. Pak už

jen záleží na tom, jak se s ní vypořádá. Největší nervozita vždy přichází před premiérou. Většinou mě ale po pár minutách přejde. Paradoxně se kolikrát více rozklepu před druhou půlkou. Jsem spíš trémista u různých konkurzů a zkoušek..

Stalo se ti někdy, že jsi zapomněl text? Jak myslíš, že je nejlepší se v takové situaci zachovat?

Naštěstí jsem ještě ni-

ale kvůli školním povinnostem jsem bohužel nemohl účinkovat, takže Mam'zelle Nitouche je moje první opereta, se kterou jsem se setkal na jevišti. **Je pro tebe nějaký rozdíl ve studiu operety a muzikálu?**

Opereta je klasičtější než muzikál, takže hlavní rozdíl je ve stylu zpěvu a tance, což je logické. Na obojím je ale vždy hodně práce. V operetě se snad více pracuje s jistou nadsázkou.

*S Radkou Coufalovou
v operetě
Mam'zelle Nitouche,
režie: Gustav Skála*

Který z těchto žánrů je pro tebe těžší?

Těžší? Jak jsem říkal, s operetou moc zkušeností nemám, tak proto je asi pro mě trochu těžší, protože je to něco nového.

Jsi členem zpěvohry MdB a hostuješ v těšínském divadle... Máš vůbec čas na své koníčky?

Když zjistím, že mám volný den a jsem v Brně, zajdu si třeba do kina nebo do bazénu. Pokud je špatné počasí, často prolezím celý den u televize a jen tak se poflakuji. Více dnů volna trávím nejraději doma na Vysočině.

Jak rád relaxuješ?

Dříve jsem se věnoval společenskému tanci, takže se skvěle odreaguji v divadle na kurzech salsy. Rád trávím volno se svými kamarády, jízdu na kole nebo venku se svým psem. Také rád manuálně tvořím a mám zálibu ve vymýšlení interiérů.

Bez kterých tří věcí si nedovedeš život představit...? A naopak, které tři věci bys klidně oželel?

Á, tradiční tři věci na ostrov... Nejsem závislý na věcech, spíš mi záleží na tom, koho mám okolo sebe. Nedokážu si představit život bez své rodiny, přítelkyně a kamarádů.

Každý se touží jednou někam podívat. Jaký kousek světa láká tebe?

Nikdy jsem netoužil vycestovat do zahraničí na delší dobu nebo snad natrvalo. Dovolená je ale něco jiného. Mám rád sluníčko a moře, a co se týče památek, tak bych rád viděl Paříž, Londýn anebo Egypt.

A co plány do budoucna? Určitě nějaké máš, prozradíš?

Co se týče práce, tak uvidíme, co přinese nová sezona, moc se těším například na Bídňiky nebo Evitu.

Děkuji za příjemnou společnost, hezké odpovědi a tvůj čas.

*Rozhovor připravila Vendula Otisková,
foto: jef Kratochvil*

*Slovenské národní divadlo přivezlo muzikál na motivy románu Victora Huga **Král se baví***

Několika snímky se vrátíme ke čtvrtému ročníku festivalu „DOKOŘÁN pro hudební divadlo“, na kterém se představilo šestnáct divadel ze čtyř zemí Evropy.

*Pražské divadlo Na Palmovce uvedlo drama **Gazdina roba** v režii: **Petra Kracika***

*Režisérka **Hana Burešová** představí **Maškaráda** čili **Fantóma opery***

*Festival také uvítal operní legendu paní **Soňu Červenou** v opeře **Zítřka se bude...***

V TÉTO SEZONĚ NÁS ČEKÁ JIŽ JUBILEJNÍ PÁTÝ ROČNÍK FESTIVALU.

*Kryminální komedii **Osm žen** se představil **Altes Schauspielhaus** ze **Stuttgartu***

Daniela Šinkorová** a **Ladislav Županec** nezklamali v muzikálu **Hello Dolly!

*A divály pobavilo plzeňské divadlo komickou operou **Limonádový Joe***

Alexandre Dumas st.,
Hana Burešová, Štěpán Otčenášek
TRÍ MUŠKETÝŘI

Nejnovější drammatizace slavného historicko-dobrodružného románu rozvíjejícího romantický příběh o cti, věrnosti a lásce na pozadí politických intrik. Tři nerozluční přátelé, členové královských mušketýrů, statečný Athos, sládk Porthos a subtilní Aramis nacházejí nového druha ve veselém gaskoňském šlechtici d'Artagnanovi. Společně pak čelí intrikám kardinála Richelieua, který se s pomocí svých špiónů - Mylady de Winter a hraběte Rocheforta - snaží zkompromitovat francouzskou královnu a upevnit osobní moc. Po četných dobrodružstvích, v nichž je odkrýváno i leccos ze záhadné minulosti hrdinů, rytířskost mušketýrů a jejich věrnost šlechtickým zákonům cti vítězí nad nástrahami mstivé Mylady i kardinála. Tři mušketýři dodnes uchvacují svým dobrodružným pojetím, optimismem a životní

dívky svého srdce na milostnou schůzku. Tu však s ohledem na svou stydlivost i možné snadnější získání obou dívek hodlají zinscenovat jako setkání s Charleyovou tetou. Zlomyslná náhoda spolu s dluhy, typickým to průvodcem studentských let v každé zemi a době, zavíná, že v roli Charleyovy tety vystoupí poněkud rozmazlený student Babberley. Řada překvapivých situací a nádherný humor, vycházející z těch nejlepších anglických tradic, jsou spolehlivou zárukou kvalitní divácké zábavy s příjemnými ozvěnami nostalgje. Režie byla svěřena Gustavu Skálovi - (vzpomejme na jeho – našeho „nesmrtelného“ *Brouka v hlavě!*).

Režie: Gustav Skála

Učinkují: Igor Ondříček, Petr Štěpán, Alan Novotný, Pavla Vitázková, Radka Coufalová, Josef Jurásek, Zdeněk Junák, Irena Konvalinová nebo Eva Gorčíková, Lenka Janíková a Jan Mazák.

Eduardo Rovner: VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

Brilantně napsaná komedie nejpřednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vylíčil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, některé věci zamlčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně čistá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energičká žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna: a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetěz komických situací, nedorozumění, záměn a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně vitální, byť mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Eugène Labiche: SLAMĚNÝ KLOBOUK

Jeden z nejslavnějších francouzských vaudevillů (veselohra se zpěvy) neztratil dodnes nic na své živosti a komice. Prostouňka, autorem však do vsutku překvapivě bohatosti mistrně rozvinutá zápletka o svatbě pana Fadinarda a Helenky Nonancourtové a jednom slaměném klobouku, náhodou snědeném Fadinardovým koňem, spolehlivě rozesmávala a rozesmává diváky všech národů od okamžiku, kdy se první objevila na scéně. Text umožňuje rozehrát nejen rozpustilou a v dobrém slova smyslu bulvárni komedii, ale také úsměvnou a lehce nostalgickou „divadelní pohlednici“ z doby, kdy čest ještě stála za to, aby se kvůli ní běhalo přes celou Paříž, a kdy i hloupost a tupost bylo možné zachytit vsutku secesně...

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Alan Novotný, Erik Pardus, Ján Jackuliak nebo Lukáš Hejlík, Jitka Čvančarová nebo Eva Jedličková nebo Jana Glocová, Zdeněk Junák, Veronika Poláčková nebo Lenka Janíková, Pavla Vitázková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš, Evelína Jirková, Viktor Skála, Jiřina Prokšová a další.

Milan Kundera: JAKUB A JEHO PÁN

pocta Denisi Diderotovi

Nejslavnější český Jakub a jeho pán - Jiří Bartoška a Karel Heřmánek – skládají po třiceti letech opět hold Denisi Diderotovi, neméně slavnému Milanu Kunderovi, ale hlavně divadlu, které nepostrádá šarm a vtip!

HRAJEME

energií, s níž hlavní postavy úspěšně čelí překážkám. V mušketýřské epopeji se Dumasovi podařilo vytvořit obraz nezapomenutelných hrdinů, kteří se díky morálním vlastnostem, odvaze, věrnosti a cti stali symbolem statečnosti a rytířskosti. Dramatizace vyjimečně úspěšných spolupracovníků našeho divadla bude v mnohém překvapující!

Režie: Hana Burešová

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Petr Štěpán, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Alena Antalová, Pavla Vitázková, Eva Jedličková, Irena Konvalinová, Josef Jurásek, Viktor Skála, Dušan Vitázek, Zdeněk Bureš, Robert Jícha, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Evelína Jirková a další.

Dmitrij Merežkovskij: SMRT PAVLA I.

Jeden z nejvýznamnějších představitelů ruské moderny Dmitrij S. Merežkovskij psal své nejlepší jevištní dílo za pohnuté atmosféry první ruské revoluce 1905. Mistrně v něm vystihl dvojí tvář nemilovaného syna Kateřiny Veliké, cara Pavla I. - bezskrupulózního tyрана, řádícího bestie, i něžného milence a sentimentálního snílka. Na ruskou scénu se drama dostalo až po pádu samoděraví a posléze ve dvacátých letech, kdy bolševický režim přinutil autora odejít do emigrace, prošlo úspěšně evropskými jevišti. Historicky věrné, psychologicky výstižné a dramaticky strhující podání přízračného ovduší despotie a její krutosti v kontrastu s křehkostí člověka – to vše vytvořilo z Merežkovského hry jeden z nejsuggestivnějších obrazů ruských dějin. Zároveň se jedná i o mimořádně silné dílo plné nadčasových dimenzí. Na půdorysu společenské tragédie rozvíjí se i tragédie rodinná, v závěru nabývající mohutnosti antických tragédií.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Erik Pardus, Petr Štěpán, Igor Ondříček, Oldřich Smysl nebo Jaroslav Matějka, Irena Konvalinová, Pavla Vitázková, Evelína Jirková, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Viktor Skála, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Tomáš Sagher, Zdeněk Bureš nebo Karel Mišurec a další.

Brandon Thomas: CHARLEYOVA TETA

Rozpustilá komedie (a vůbec jedna z nejlepších napsaných komedií v historii divadla) o dvou oxfordských studentech, Charliem a Jackovi, kteří se chystají pozvat

ČINOHERNÍ SCÉNA

5.9.	pátek 18.00	Dmitrij Merežkovskij Smrt Pavla I.	PP1
9.9.	úterý 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A2
12.9.	pátek 14.00	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek vef. generálka Tři mušketýři	
12.9.	pátek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A5
13.9.	sobota 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	premiéra, P
14.9.	neděle 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	premiéra
16.9.	úterý 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	C2
17.9.	středa 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A3
18.9.	čtvrtek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	A4
19.9.	pátek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	C5
20.9.	sobota 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
21.9.	neděle 19.30	Brandon Thomas Charleyova teta	
22.9.	pondělí 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	
23.9.	úterý 19.30	Eugène Labiche Slaměný klobouk	
24.9.	středa 19.30	Eugène Labiche Slaměný klobouk	
25.9.	čtvrtek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	C4
26.9.	pátek 19.30	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek Tři mušketýři	AB5
27.9.	sobota 15.00	Divadlo Bez zábradlí Jakub a jeho pán	
27.9.	sobota 19.30	Divadlo Bez zábradlí Jakub a jeho pán	
28.9.	neděle 19.30	Carlo Goldoni Sluha dvou pánů	
29.9.	pondělí 19.30	Georges Feydeau Brouk v hlavě	
30.9.	úterý 19.30	Eduardo Rovner Vrátila se jednou v noci	zakoupeno

HUDEBNÍ SCÉNA

10.9.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicky	
11.9.	čtvrtek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicky	
12.9.	pátek 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicky	
15.9.	pondělí 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicky	
16.9.	úterý 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicky	zakoupeno
17.9.	středa 19.30	J. Dempsey, D. P. Rowe Čarodějky z Eastwicky	
20.9.	sobota 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	A/M2008
21.9.	neděle 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	R/X2008
22.9.	pondělí 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	Z/T2008
23.9.	úterý 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	
24.9.	středa 19.30	J. Doga, E. Loteanu Cikáni jdou do nebe	
27.9.	sobota 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
28.9.	neděle 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
29.9.	pondělí 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	
30.9.	úterý 19.30	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud Mam'zelle Nitouche	

**Erik Pardus
a Jana Musilová
v inscenaci
Vrátila se
jednou v noci,
režie:
Emil Horváth**

ZÁJEZDY: 10. 9. hostuje MdB v Plzni s inscenací Smrt Pavla I.

ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.10.	středa	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
2.10.	čtvrtek	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
3.10.	pátek	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
4.10.	sobota	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
5.10.	neděle	Eduardo Rovner	
19.30		Vrátíla se jednou v noci	
6.10.	pondělí	V. Hugo, Z. Plachý, J. Šimáček	
19.30		Deník krále	E2
7.10.	úterý	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
19.30		Tři mušketýři	AB3
8.10.	středa	A. Dumas st., H. Burešová, Š. Otčenášek	
19.30		Tři mušketýři	
9.10.	čtvrtek	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
13.10.	pondělí	Felix Mitterer	
19.30		V jámě lvové	
14.10.	úterý	Peter Shaffer	
19.30		Equus	
15.10.	středa	Divadlo Bez zábradlí	
19.30		Terasa	
16.10.	čtvrtek		
19.30		Rendez-vous s operetou	
23.10.	čtvrtek	Yasmina Reza	veřejná generálka
14.00		Kumšt	
23.10.	čtvrtek	Yasmina Reza	předpremiéra, AB4
19.30		Kumšt	
24.10.	pátek	Yasmina Reza	předpremiéra, E5
19.30		Kumšt	
25.10.	sobota	Yasmina Reza	premiéra, P
19.30		Kumšt	
26.10.	neděle	Yasmina Reza	premiéra
19.30		Kumšt	
28.10.	úterý	Zdenek Merta, Karel Šíp	A2008
19.30		Ferdinand kd'E ste?	
29.10.	středa	Zdenek Merta, Karel Šíp	M2008
19.30		Ferdinand kd'E ste?	
30.10.	čtvrtek	Zdenek Merta, Karel Šíp	Z2008
19.30		Ferdinand kd'E ste?	
31.10.	pátek	Zdenek Merta, Karel Šíp	T2008
19.30		Ferdinand kd'E ste?	

HUDEBNÍ SCÉNA

1.10.	středa	F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud	
19.30		Mam'zelle Nitouche	
5.10.	neděle	K. Gärtner, E. Bryll	
19.30		Jánošík aneb Na skle malované	PPP/P18
6.10.	pondělí	K. Gärtner, E. Bryll	
18.00		Jánošík aneb Na skle malované	veřejná generálka
17.10.	pátek	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
14.00		Osudová komedie - Peklo	A5/AB5
17.10.	pátek	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	P
18.10.	sobota	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	D/E7
19.10.	neděle	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	A1/AB1
20.10.	pondělí	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	C2/E2
21.10.	úterý	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	A3/AB3
22.10.	středa	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	
23.10.	čtvrtek	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	
24.10.	pátek	Zdenek Merta, Stanislav Moša	
19.30		Osudová komedie - Peklo	
26.10.	neděle	V. Vančura, P. Ulrych, S. Moša	
19.30		Markéta Lazarová	
27.10.	pondělí	V. Vančura, P. Ulrych, S. Moša	
19.30		Markéta Lazarová	
29.10.	středa	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Jesus Christ Superstar	
30.10.	čtvrtek	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30		Jesus Christ Superstar	

Igor Ondříček
a Petr Štěpán
v inscenaci
Charleyova teta,
režie:
Gustav Skála

Vtipná, hravá, moudrá i jízlivá variace na Diderotův román Jakub Fatalista. Setkání dvou epoch, dvou žánrů, dvou autorů, nezapomenutelného sluhu Jakuba a jeho pána. Příběh o přátelství, lásce, zradě a také o cestě. Putování za tím, kdo jsme a co určuje naše kroky. Česká premiéra se konala v Činoherním studiu v Ústí nad Labem v roce 1975 v režii Ivana Rajmonta a do roku 1989 udělala 223 repríz. V roce 1993 její obnovenou premiéru uvedlo Divadlo Bez zábradlí.

Režie: Ivan Rajmont

Hrají: Jiří Bartoška, Karel Heřmánek, Veronika Freimánová, Zdeněk Žák, Josef Carda, Dana Morávková, Petr Pospíchal, Kateřina Janečková a Martin Kubačák.

HRAJEME

Carlo Goldoni:

SLUHA DVOU PÁNŮ

Snad nejslavnější hrou Carla Goldoniho je pozdní komedie dell'arte *Sluha dvou pánů* s ústřední postavou omezeného i mazaného Truffaldina. Veselý příběh s milostnou zápletkou, ve které dívka převlečená za muže hledá svého milého, jako by ironicky vyvracel rčení, že „nelze sloužit dvěma pánům najednou“. Avšak Truffaldino svou morálně problematickou aktivitou dokládá, že tomu tak lze, a zároveň že člověk přitom může dojít i štěstí.

Úprava a režie: Zdeněk Černín

Hrají: Martin Havelka, Evelína Jirková, Ladislav Kolář, Pavla Vítázková, Zdeněk Junák, Zdena Herfortová, Irena Konvalinová, Patrik Bořecký, Michal Nevěčný.

H U D E B N Í S C Ě N A

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicku* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon – znutděné žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světově známého producenta Camerona Mackintoshe, jím pak byla oslovena autorská dvojice John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbou, která úspěšně vtaňuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do současnější podoby. Městské divadlo jej uvádí v překladu Jiřího Joska.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yvetta Blanarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíkova nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Hana Holířová nebo Radka Coufalová nebo Jitka Čvančarová, Kristýna Šebíková nebo Marta Prokopová, Igor Ondříček nebo

Milan Němec, Lenka Bartolšicová nebo Michaela Fojtová nebo Zuzana Maurery, Kateřina Krejčová nebo Mária Lalková, Jakub Uličník nebo Dušan Vítázek, Ján Jackuliak nebo Tomáš Sagher, Monika Světnicová, Martina Severová, Magda Vítková a další.

Jevgenij Doga, Emil Loteanu:

CIKÁNI JDOU DO NEBE

Hudebně dramatická balada o věčné lidské touze, vášnivě lásce, o svobodě a lidské pýše. Na počátku tohoto výjimečného muzikálu je film režiséra a scenáristy Emila Loteanu z roku 1976 se strhujícími melodiemi skladatele Jevgenije Dogy. V našem současném civilizovaném světě, ve kterém obvykle vítězí rozum nad city, se jeví hrdostí a pýchou naplněný tragický příběh lásky cikánského zloděje koni Lujko Zobara a krásné Rady jako nesmyslný a nepochopitelný. Přesto však všichni, kteří se u této inscenace kdy ocitli, vnímají podvědomě, že jedině takto je to správně, že prostě musí člověk toužit po svobodě podlehnout na prvním místě svému citu a neptat se po zisku, po výhodách. Láska a pak už nic... čest a pak už nic... známe to ještě? A to vše v uhrančivém prostředí romského etnika. V inscenaci plně strhujícíci cikánských písní, divoké energie tanců i zvláštního poetického stylu vyprávění.

Režie: Petr Kracik

Hrají: Martin Havelka nebo Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Jitka Čvančarová nebo Soňa Jányová nebo Ivana Vaňková, Zdeněk Junák nebo Ladislav Lakomý, Jiří Horák nebo Milan Horák, Ladislav Kolář nebo Marian Slovák, Pavel Kunert nebo Ladislav Mareček, Jan Apolenář nebo Alan Novotný, Evelína Jirková nebo Mária Lalková, Hana Kovaříková nebo Pavla Vítázková nebo Monika Světnicová, Ján Jackuliak nebo Dušan Vítázek, Rastislav Gajdoš nebo Lukáš Vlček, Oldřich Smysl nebo Jakub Uličník, Michal Šebek nebo Karel Škarka, Igor Ondříček nebo Dušan Vítázek, Zdeněk Bureš nebo Zdeněk Černín, Lukáš Hejlík, Josef Jurásek nebo Karel Mišurec, Patrik Bořecký nebo Robert Jicha a další.

Florimond Hervé, Henri Meilhac, Albert Millaud

MAM'ZELLE NITOUCHE

„Svatá Nitouche, ó má patronko, zachrániš-li mne, má madonko, pak za to ráda slíbím já, že se už polepším, když Pán Bůh dá...“ Tato opereta-vaudeville je nesmírně vtipnou, divadelně rozkošatělou konfrontací tří (i hudebně) rozdílných světů: kláštera, divadla a kasárna. Titulní hrdinka, chovanka Denisa, hraje ve svatouškovském prostředí komedii, ale hraje ji i její učitel zpěvu, ctihodný klášterní varhaník, pan Célestin. Říká se, že skladatel v něm našel své autobiografické rysy. Florimond Ronger, zvaný Hervé (1825 – 1892) totiž začínal také jako varhaník a své první operety musel psát také pod pseudonymem. Navíc pan Célestin užívá v Mam'zelle Nitouche umělecké jméno Floridor... Právo psát operetu o skladateli operet měl Hervé víc než kdokoli jiný, neboť to byl právě on, kdo komponoval vůbec první operety ještě před Offenbachem a kdo také otevřel první operetní divadlo. MAM'ZELLE NITOUCHE měla světovou premiéru v pařížském Théâtre des Variétés 11. 1. 1883. Už brzy po svém vzniku ji poprvé poznali i čeští (ND v Praze v roce 1890) a moravští (Staré divadlo na Veverí v roce 1892) diváci.

Režie, inscenační úprava a choreografie: Gustav Škála **Učinkují:** Milan Němec, Igor Ondříček, Radka Coufalová, Johana Gazdíkova, Jiří Mach, Aleš Slanina, Jiří Zmídlach, Eva Gorčicová, Irena Konvalinová, Miroslava Kolářová, Vladimíra Spurná, Jan Apolenář, Zdeněk Junák, Zdeněk Bureš, Miloslav Cízek, Milan Horský a další.

Šéfdirigent MdB
Jiří Petrdlík

Dirigentské kurzy pod vedením šéfdirigenta Městského divadla Brno Jiřího Petrdlíka byly završeny odpoledne 20. června 2008 KONCERTEM ABSOLVENTŮ ve Dvoraně divadla. Po jeho skončení proběhl HUDEBNÍ VEČER POD VÍNEM.

Samozvaný dirigent
Tadeáš Slovák

Foto: JEF

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtněte)

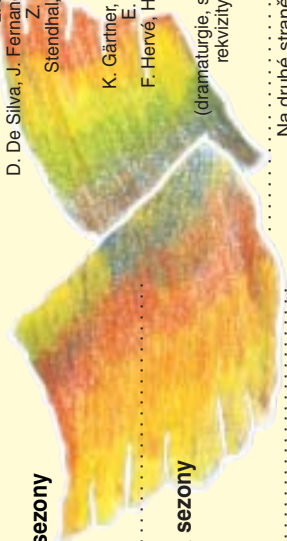
- D. Merežkovskij: Smrt Pavla I.
- L. Bernstein a spol.: Jazz Side Story
- D. De Silva, J. Fernandez, J. Levy, S. Margoshes: FAME (Cesta za slávou)
- Z. Pílačný a J. Šimáček: Deník krále
- Stendhal, M. Uhde, M. Stedron: Červený a černý
- B. Thomas: Charleyova teta
- P. Shaffer: Eguus
- K. Gärtner, E. Bryll: Jánošík aneb Na skle malované
- E. Rovner: Vrátila se jednou v noci
- F. Hervé, H. Meilhac, A. Millaud: Mam zelle Nitouche

Nejvýraznější tvůrčí počín (dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

KŘÍDLA 2007/2008

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Na druhé straně anketního lístku vyplňte své jméno a adresu

Zde, prosím, vyplňte následující údaje:

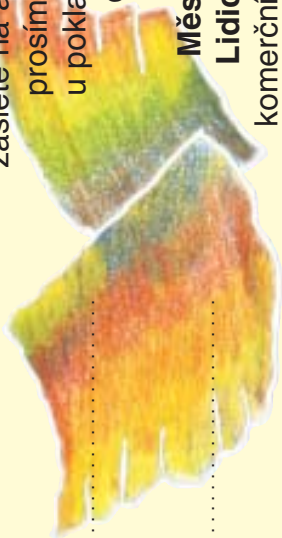
Jméno: .....

Adresa: .....

e-mail: .....

Anketní lístek

zašlete na adresu divadla nebo vhodíte,
prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2008.

Městské divadlo Brno,

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 410

ZRCADLENÍ

Brněnské studio České televize natočilo nový film s názvem *Na rozhodnou*. Odehrává se v Brně na konci druhé světové války a otevírá otázku soužití Čechů, Němců a Židů ve složité a kruté době. Na scénáři pracoval dramatik a spisovatel Milan Uhde od roku 2003. Látky se ujal režisér Juraj Nvota, jenž letos získal za film *Muzika* cenu Slnko v sieti, slovenskou obdobu Českého lva. Film *Na rozhodnou* se dostane na televizní obrazovky v roce 2009.

BEZ KOMENTÁŘE

Markéta Lánská a Alan Novotný se svým potomkem

Tino

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Hned v prvním měsíci nové sezony zavítá na Činoherní scénu tradiční host – Divadlo Bez zábradlí, tentokrát s legendární inscenací **Jakub a jeho pán**. Karel Heřmánek a Jiří Bartoška se divákům představí hned dvakrát, a to **v sobotu 27. září od 15.00 hodin a od 19.30 hodin**.

Nejúspěšnější inscenace MdB **Čarodějky z Eastwicku** bude k vidění **od 10. do 12. září na jevišti Hudební scény**. Přijměte pozvání na muzikálovou komedii, o které mluví (nejen) celé Brno!

HANA BUREŠOVÁ

Jak je možné, že dospělí lidé, otcové rodin, skrbíci či bonviváni, přepůvabné dívky a mnohonásobné maminky se sejdou s vámi v nevlídné, oprýskané zkušebně, navlečou na sebe hadry a poslouchají vás na slovo, ochotní „blbnout na kvadrát“?

Oni zase tak úplně neposlouchají. Což je někdy dobře. Podtrhuji, že jen někdy. Někdy vedou zdravou polemiku, jindy únavně nekonstruktivní, někdy poslouchají, ale neslyší. A někdy blbnou... Každopádně poslouchat na slovo mají jen vojáci, herci mají především hrát, a když mají hrát dobře, musí si taky umět hrát, čili musí umět „blbnout“. Nikoli zblbnout, naopak, proti zblbnutí by je měla uchránit právě schopnost hrát si s nadhledem i vážností jako děcko až do pozdního věku. Osvobozuje to nejen je - od často svazující sebekontroly, pocitů méněcennosti či naopak vlastní důležitosti atd. - ale i diváky, kteří právě tu jejich vnitřně svobodnou hravost potřebují ke svému vlastním osvobození, jež mohou prožívat při jejich hře.

Co je to vlastně divadlo?

Divadlo je především setkávání živých lidí s živými lidmi, jak už nás na škole učil režisér Sokolovský. Jedni hrají a druzí se dívají, ale málokdy pasivně. Sešli se proto, aby spolu něco prožili, aby se ně-

jak očistili – ať už smíchem, dojetím, poznáním, společným zážitkem. A všichni se navzájem vnímají a vytvářejí mezi sebou vztah - když se to daří, dokonce pouto kolektivní spřízněnosti a pak se rozcházejí /jedni i druzí/ posílení tou energií, kterou společně vydali i nasáli. V nejlepších případech je to jakýsi kolektivní duchovní akt lásky či obřad, který do jisté míry připomíná a svým způsobem supluje chrámovou bohoslužbu. Dokud se lidi budou mít potřebu takto setkávat, rozvíjet svou potřebu fantazie, hravosti, lidské blízkosti a spoluprožívání, nemůže divadlo přestat existovat. Existovalo ostatně i v nejtěžších podmínkách a bylo lidem potřebnější než chleba. Myslím, že zahyne, až zahyneme jako myslící a cítící bytosti. Což tedy neznamená, že tu bude na věky.

Je režirování fyzická dřina?

Je. Někdo zařadil režii na asi 4. místo v pořadí nejtěžších prací, hned někam za horníka. Často si tak připadám, zvlášť třeba v hlavních zkouškách, když po někdy i dvanacti hodinách práce vyfám z prachu, ohlušená, umluvená nebo upsaná /připomínky/, oslepená střídáním tmy a světla... /A nemusím být ani v domovském Divadle v Dlouhé, které je skutečně hluboko pod zemí./

Jaké máte ráda divadlo?

Každé, které mě nabije tou osvobodivou energií, které ve mně vyvolá nějaké vzrušení – citové, estetické a myšlenkové. Každé, které mě pobaví, potěší mé oko. Které souzní s mými pocity. Anebo mi dá nahlédnout do cizích a zbaví mě přesvědčení, že zrovna moje table jsou důležité. Každé, které je uděláno poctivě, s odvahou i pokorou, svobodně a bez zupnosti

RODINNÉ STŘÍBRO

nebo malátné přiblížnosti. Nejde to říct konkrétněji, nevybíráám si v žánrech. Mohla bych jen jmenovat řadu rozličných inscenací, které mě nadchly... **Sama jste se v dětství, jak jste se v rozhovoru pro časopis Reflex před časem přiznala, převtělovala do Old Shatterhanda nebo d'Artagnana. Ted' jste na jevišti svého d'Artagnana oživila a ještě k tomu s hudbou Beatles. No není to neuvěřitelná ptákovina? Má v budoucnu šanci i Old Shatterhand?**

Nemyslím. I když, nikdy neříkej nikdy... Taky jsem si myslívala, že Mušketýry nikdy dělat nebudu. To Standa mě přemluvil, aniž by věděl, že to byla má oblíbená dětská četba. Mayovyj jsem skoro nečetla, to mě tenkrát v sedmi letech nadchl konkrétně Lex Barker jako filmový Shatterhand - asi že byl blondák jako já a kamarád Indiánů a taky

*S Alenu Antalovou a Pavlou Vitázkovou při práci na inscenaci **Prostopášník***

jak se na rozdíl od nich dovedl usmívat nebo jak spravedlivě a přesně rozdával rány a jak hrál lícními svaly, když zatál čelisti. Ale proto to přeci nebude dělat. Mušketýři mají jistě mnoho dalších půvabů. A Beatles? Hodí se k nim víc než jen tím, že byli taky čtyři /a typově si v mnoha znacích odpovídají/, že, ač skuteční, stali se nesmrtelnými legendami hudebního nebe, dnes už bájnými jak románoví hrdinové, ale především celou tou svou pozitivní, chtělo by se říct „sluneční“ energií, která sálá z jejich hudby, jako sálá i z Dumasova románu ...

Proč ve vašich inscenacích hraje hudba tak výraznou úlohu?

Hudba je, jak pravil Vladimír Franz, „niterná tkáň inscenace, její astrální tělo“. V tom si rozumíme, i když nemyslím jako on, že slova jsou pouhý „make up“. Činoherní divadlo je založeno především na slově. Ale vždycky jsem byla „syntetik“, takže mi vyhovovalo klást na všechny složky divadelního výrazu významovou váhu. A všechny musejí táhnout za jeden provaz k cíli svými prostředky a v kooperaci. Gesamtkunstwerk. Nejdůležitější je samozřejmě vždy herec se svým hlasem, gestem a celkovým projevem, teprve pak přichází zvukař či orchestr se svými nástroji, výtvarníci se svými dekoracemi, kostýmy a maskami, světla, rekvizity... ale všichni se podílejí na celkovém dojmu nakonec jako partneři, kteří teprve dohromady vytvoří silný celek – a to platí nejen u velkých výpravních kusů... Hudba rychle proniká pod kůži a rovnou navodí emoci, atmosféru, může okamžitě zasáhnout srdce i komentovat věc intelektuálně. Umím si divadlo představit mnohdy víc bez dekorací či kostýmů než bez hudby. Ostatně celá inscenace je pro mne vždy cosi jako hudební skladba a herci jsou jako hráči orchestru, musí se přesně slyšet a každý hráč přesně nastupovat, držet správný rytmus a tempo, aby bylo dosaženo kýželného účinku...

Klasik říká, že má-li umělec uspět, musí hořet. Jak vnímáte ten názor?

Má-li zapalovat, musí hořet, říkálo se. Asi ano, i když pak za to zřejmě musí zaplatit tak, jako ten „člověk s hořícím srdcem“ v povídce M. Gorkého... Ten se obětoval, umřel na to, takže to vlastně asi z dnešního hlediska neuspěl, že?

Svým postavením ve svém domovském divadle jste převzala velkou zodpovědnost. Netíží?

Ale ovšemže tíží. Rozhodně je však ku pomoci, že jsme na to tři – já, můj muž - dramaturg a režisér Honza Borna. A ještě to završuje naše ředitelka – výborná manažerka a ekonomka Daniela Šálková. A jsme už dvanáct let v naprosté shodě, což je skoro neuvěřitelné a i do budoucna povzbuzující zjištění.

Co dělá profese režiséra s osobností člověka?

To fakt nevím. Nevím, zda ta profese přidala něco k mé povaze, co by tam dřív nebylo už uloženo, možná zvýraznila víc některé rysy a vlastnosti, jiné třeba zatlačila do pozadí... Musela bych být někdo jiný a pozorovat se z dálky.

Co pro vás znamená slovo svědomí?

Svědomí? Myslíte ty stálé pocity viny nad četbou denního tisku či při setkání s kymkoly, kdo vás mravně převyšuje? Pocity nás, frustrovaných dětí 20. století? Mám mluvit o něčem, co je v podstatě častým tématem mých inscenací? Proč? Jako že už je to dnes vyčpělý pojem?

Jak přijímáte slova chvály, kterou v posledních letech slyšíte na každém kroku?

Nemůžu říct, že to netěší, ale většinou chválu přijímám s poněkud křečovitým úsměvem, který má přitom vyjádřit upřímně míněný dík... Myslím zároveň totiž i na to, co se nezdařilo, i na to, co bude přístě... Přítomný okamžik prchá do minulosti a zároveň pádí k budoucnosti, a tak si to asi neumím pořádně užít. To je taky to svědomí... nebo spíš vědomí té pomíjivosti všeho, co mě nutí k odstupu. Snažím se žít jako vždycky, ať mi klepou na ramena nebo ne. Je to taky tím, že od školy hodně pracuju a pořád něco končí a něco začíná, takže myslit si, že jsem navždy za vodou, je bláhevé, pořád je to od začátku, a tak ani nemám čas a snad ani odvahy si připouštět nějaký úspěch. Možná je úspěch, že jsem v té branži vydržela tak dlouho a snad i se slušnými výsledky, ale možná je neúspěch, že jsem právě tak dlouho u jedné profese, že jsem nestihla víc... děti nebo cizích zemí nebo divadel, inscenací nebo, co já vím, i jiných profesí...?

Máte ve svém šatníku také velkou dámskou róbu nebo jen kostýmy a kalhoty?

No... tyhle bulvární otázky se daly čekat, že? Já celkem ráda nosím sukně, ale nerada se převlékám na zkoušky, a tak víc nosím kalhoty, ve kterých mohu jakžtakž lozit po jevišti. Velkou večerní /snad bohužel/ stále ve svých letech nemám... Nemám nikdy čas a málokdy ani chuť něco takového vymýšlet, shánět a zatím okamžiků, kdy bych ji užila, bylo paradoxně málo, takže by stejně chátřala v šatníku. Chodím i na cizí premiéry většinou z práce, a musím mít tudíž na sobě něco praktického...

Zapalují se vám na jaře lýtka?

Aha, další taková. Myslíte jako „...a všude plno touhy/ vše tlačilo se k slunci ven/že snilo sen tak dlouhý“? Bráno doslova, lýtka se mi zapalují právě teď v letním čase, kdy se chodím koupat a připeču se na slunci... Ale abych vám trochu vyhověla, zapalují se mi obrazně takřka pokaždé, když chystám

novou věc, prožívám přitom totiž často chvíle přirovnatelné k zamilovanosti – některé texty, inspirativní zkoušky, hravá nálada přinášející nápady a pod., to vás dovede občas k jisté euforii, která je stavu, na který narážíte, podobná.

Byla jste šíleně zamilovaná?

Ano. Vzpomínám si, že možná i vícekrát...

Nemáte strach? Není to moc štěstí být pohledná, žádoucí ženská, šťastná matka, žít v klidném vztahu, mít tolik úspěchu a lásky v práci... Nebojíte se, že za rohem čeká netvor s kyjem?

Protože mám časté pochybnosti o všem a o sobě zejména, nedokážu si ani štěstí moc užít..., i když si je někdy stihnu uvědomit ještě v tom okamžiku /a o to víc při zpětném pohledu, jako většina lidí/. Velice často se trápím nejrůznějšími věcmi a často vyslovenými pitomostmi a pak se zas trápím i tím, že se trápím, protože se vlastně jistě rouhám... Jistě je v pozadí našich trápení právě úzkost, obava z nějakých netvorů jako jsou nemoci, nedorozumění, války a jiné katastrofy a i já se tedy bojím - o své blízké, o divadlo, o svět... Asi jako všechny maminky. A přirozeně někdy se bojím i o sebe, a často i sebe... Někdy vás strach může zbytečně rozkládat, ochromit, ale jindy může být i pozitivním činitelem.

Četla jste synovi večer pohádky?

Samozřejmě. Každý večer. Bavilo mě vracet se k těm dětským knížkám s ním. A když jsem byla /málokdy/ večer pryč, četl mu manžel, babička, sestra... Brzy jsme museli pohádky zaměnit za Hobita a Letopisy Narnie a Barbara Conana, pak si začal číst sám, pravidelně myslím někdy od deseti let. Přčetl kvůli mně i Mušketýry, ale Tolkien a poslíze Pratchett u něj zvítězil. Naštěstí pokračoval dál i k Dostojevskému a Kafkovi. Což mě těší, protože není bohužel dané, že když dítěti čtete, bude si samo taky rádo číst.

Umíte se také bezstarostně flákat?

Jéje! To víte, že ano, lenost je mi přirozeně dána a musím s ní dost bojovat. Někdy se flákám od ničeho k ničemu, přestože anebo právě proto, že z každého koutu kouká práce, a to není bezstarostné, protože si to flákání neužiju, když si ho vyčítám. Ale někdy to jde, většinou až skoro koncem nějakého volna, když už mozek a tělo přivykne jistému klidovému režimu. A to se mi pak velmi nechce přestat flákat a užívám si to konečně s rozkoší, která je takřka srovnatelná s radostí prožíváním při nějaké dařící se práci... A tak to jde dokoła, člověk se těší na práci a pak zas na odpočinek,

děsí se práce a děsí pak zas odpočinku... Neumím moc vypnout na povel a i když třeba držím prázdny, stejně pořád něco dělám. Poslední rok si aspoň zase jsem schopná číst věci, které nesouvisejí úplně s mou prací, což mi léta předtím moc nešlo. Taky občas ráda vařím. A samozřejmě mě potěší posezení s přáteli. Nebo koupání v letních vodách, houbaření...

Který ze čtyř mušketýrů, tak jak jste si je vybrala, by měl u vás šanci?

Myslíte jako muž? Takhle jsem o tom nepřemýšlela, protože jsem je milovala jako těleso, jako třeba právě Beatles, jeden bez druhého trochu ztráceli na síle. Přece jen d'Artagnan byl ale hlavní, s tím jsem se v dětství přímo ztotožňovala a nejspíš se mi tedy i nejvíce líbil, stejně jako z Beatles byl mým favoritem tehdy Paul, v těsném sledu ho však následoval Athos, potažmo Lennon.

Vidíte v české politice čestné mušketýry?

Ne. Nebo jenou vidět. V dětství to byli pro mě Dubček, Smrkovský, Svoboda... Pak se to nějak pokazilo, že najednou to byl jen Kriegl. Po letech zase Havel, Dienstbier... Havel zůstává.

V roce 89 jste se výrazně politicky angažovala. Byl následující vývoj dle vašeho gusta?

To je trochu silné. ! Angažovala jsem se asi jako tisíce jiných, kteří doufali, že svým malým dílem přispějí k odhalení a znemožnění totalitního režimu a kteří horoucně toužili po spravedlivějším a svobodnějším světě... Nikoli po vítězství konzumu, korrupce, tuposti a sprostoty, která zase začíná převládat.

Kde se v Brně mimo divadlo cítíte nejlépe?

To je velmi různé, podle momentálního rozpoložení. Ráda posedím s přáteli a spolupracovníky v dobré hospůdce nebo se projdu v lbezných Lužánkách, jindy jsem ráda, že můžu spočinout dál od divadla, v soukromí zapůjčeného bytu.

Koho byste ráda viděla v hledišti divadla mezi diváky na vašem uvedení Tří mušketýrů?

„Naše“... Ale táta stejně jako mé babičky už přijet nemohou, tak aspoň mámu a sestru, aby si vybavily momentky našeho pavlačového života na konci „zlatých šedesátých“.

Otázku (i ty mírně bulvární) si dovolil položit a režisérskou legendu fotografovat jef Kratochvíl

ANDÍLEK SE SVATOZÁŘÍ NA ČERTOVSÝCH RŮŽCÍCH

Po patnácti letech se do Hudební scény Městského divadla Brno vrací Mam'zelle Nitouche

Léta žíví mezi sebou kritici názor, že opereta je mrtvá. Nové nevznikají, pokusy vyznívají prabídně, staré zavánějí veteší s naftalínem proti molům. Molo- vé žánrové nálady vyvrací ale Městské divadlo Brno.

Na zadek padli příznivci i odpůrci operety už před dvěma lety. To se v MdB ob-

Už výčet obsazení je zárukou jak profesionálně dokonalé výkony mohou diváci čekat. Premiéroví Coufalová, Konvalinová, Ondříček, Junák - to je brilantní glorifikace žánru. A k nim se řadí další. Zmíním se aspoň o pohrávání si s tenorovými supervýškami Petra Brychty...

Nebojme se operety

Brněnská „Nituška“ je dokonalou, zábavnou podívanou, aniž se kritik musí rdít za mhouření očí - vždyť je to opereta. Ze Skály vyrostl mistr žánru. Nejenom schopností vtisknout inscenaci přesný rytmus, tempo, pohyb, styl, řád...

Lidem nevěřicným připomenu ještě režisérova Brouka v hlavě v MdB. Vstoupil do učebnic frašky přelomu tisíciletí. Do toho nového se s Gustavem Skálou srdnatě a s nejvyšší známkou jakosti probila také opereta.

Jiří P. Kříž, Právo, 11. 6. 2008

NAPSALI O NÁS

jevil v režii Gustava Skály Offenbachův Orfeus v podsvětí. Tentýž režisér nyní pojednal miloučkou Hervého Mam'zelle Nitouche. Operetku k zulíbání.

Nituška - nanebevstoupení

Strnutí operetní odnože hudebního divadla dokládá jen to, že se dosud nenašel nikdo, kdo by libreto přeložil lépe než mistr lehkého žánru, boží herec Oldřich Nový. Všim ostatním Skála znovu dokázal, že opereta je nejenom schopná konkurovat muzikálu, ona může být i mnohem lepší.

Jednoduchoučký příběh: Klášterní varhaník Célestin (Igor Ondříček nebo Milan Němec) se jako Floridor věnuje na zapřenou i bezbožnému žánru. Vzdělává i chovanku Denisu (Radka Coufalová, Johana Gazdíková), vedenou ve zbožnosti a pokore k manželství, nejraději ovšem podle přání Matky představené (Irena Konvalinová, Eva Gorčicová) rovnou s pánembohem.

V Denise najde Célestin nechtěně skvělou „náhradnici“ za vzpurnou subretu Corinnu (Pavla Vitázková, Jana Musilová). Nová hvězda zvolí jméno Mam'zelle Nitouche. Všechno je to pohádkové, veselé i policejně elitně natvrdlé, třeba v postavě majora de Chateau-Gibuse (Zdeněk Junák, Jan Apolenář).

ARGENTÍNSKA KOMÉDIA V BRNE

Vlastne si nie som istý, či čierna komédia, ktorá mala v apríli premiéru v Mestskom divadle v Brne je skutočne komédiou. Diváci sa smiali - to áno. Ale v podvedomí každého určite zostali nezodpovedané otázky o ľudskom súžití a o hodnotách, ktoré v nás sú.

Príbeh súčasného argentínskeho dramatika je jednoduchý: Manuel, hráč v orchestri „Opilecká úderka“ a povoláním podnikár (Erik Pardus), odrazu príde na to, že sa k nemu z hrobu vrátila jeho energická mama Fanny (Zdena Herfortová), aby sa mu plietla do života. Ako v správnej „duchárine“ vidí a počuje ju iba on, zatiaľ čo ďalší protagonisti, napríklad jeho nastávajúca Dolly (Jana Musilová) mamu nevidí. To je dostatočne silný zdroj komických situácií, nedorozumení, najmä ak s Fanny zo záhrobia prichádzajú aj priatelia, takpovediac „spolunoclažníci“ z cintorína.

Na prvý pohľad zábavná konverzačka v sebe ukrýva aj hlbšie rozmery. A kladie

otázky, nad ktorými občas stojí za to sa zamyslieť. Ako vlastne žijeme medzi svojimi príbuznými, priateľmi? Všimame si dostatočne jeden druhého? Je naša empatia skutočná a úprimná?

Okolo Manuela sú jeho spoluhráči z orchestra. Najbližší mu je Anibal (Igor Ondříček). Ako jediný sa snaží skutočne pochopiť priateľa. Ale v „duchárine“, ktorá sa na javisku odohráva, to nie je jednoduché.

Inscenáciu Vrátila sa v jednu noc našťudoval v Brne ako hosť bratislavský herec, režisér a pedagóg Emil Horváth. Bola to určite dobrá voľba. Podobne, ako napríklad Zdeněk Černín, aj Emil Horváth vychádza zo svojich bohatých hereckých skúseností a jeho réžia je na herectve založená. V inscenácii dal dostatočný priestor Herfortovej aj Pardusovi, aby to „rozballili“. A oni sa svojej príležitosti naozaj chytili. Ak by sa nám aj zdala Rovnerova hra tak trochu jednoduchá, prvoplánová, táto herecká dvojica dala jej vyzneniu na brnianskom hlbší rozmer.

Na scéne hrá „šmiracký“ orchester „Opilecká úderka“. Scénickou hudbou potom dokresľuje z pozadia inscenáciu. Aj to pomáha kompaktnosti hry, ktorá je, mimochodom, napísaná trochu neucelene. Ale to, čo z nej urobil režisér Horváth s celým súborom, sa môže označiť za skutočný úspech. A zasa bude kasa divadla plná. Pretože komédií, na ktorých sa divák môže úprimne zasmiať, nikdy nie je dost.

*doc. Peter Stoličný,
ArtD., 20. 4. 2008*

ŠTASTNÉ DIVADLO, KTERÉ MÁ HERFORTOVOU A PARDUSE

**Ti dva září spolu v inscenaci
Vrátila se jednou v noci
Argentince Eduarda Rovnera**

Šťastné divadlo, ktoré má dve prvo-
třídní hvězdy středního věku. Brněnské
Městské divadlo se jimi chlubit může.

Zdenou Herfortovou a Erikem Pardusem, nositeli Thálie i Radoků. Potkali se v inscenaci Emila Horvátha Vrátila se jednou v noci Argentince Eduarda Rovnera.

Oba získali svá ocenění za vladaře. První za Alžbětu Anglickou, druhý za cara Pavla I.

Rovner má Česko rád. Přijel už na Lipusovu českou premiéru do Ostravy. Po uvedení v Brně to ale nevydržel, vystoupil na jeviště a pravil: „Autor obvykle neprohlašuje inscenaci za ještě lepší než to, co napsal. U vás tomu tak je.“

Za židovskými moudry

Zajisté velký podíl na tom má herec a režisér Slovenského národního divadla Horváth, který se vyvaroval, aby z Fanny Sternové, zemřelé matky nepřiliš zdárného synka Manuela, a z jejích hřbitovních druhů dělal zombie. Vráti se zkrátka jednoho dne na svět, aby se pokusila synka napravit.

Oč méně zavádějících efektů, o to víc židovského humoru, kterým Rovnerův mistrovsky napsaný text i v českém překladu Ivory Rodrigueze srší. A on ke všemu Manuel má před svatbou s Dolly, proboha, katoličkou...

Začíná to Opileckou úderkou, takovou, řekněme, swingovou kapelou, a potom už všechno běží jako na drátkách.

Bavil by Rovner v Brně méně, kdyby se naprosto na doraz na jevišti nerozdávali Herfortová s Pardusem. Jejich výkony, to je pastva pro oči a uši, přitom divák nemá jinou možnost než je ocenit potlesky na otevřené scéně.

Ze spoluhráčů dostali největší prostor Jana Musilová (Dolly), která herecky dozrála k dráždivé plnokrevnosti, a členové z Úderky Anibal a Julio, Igor Ondříček a Zdeněk Bureš. Neztrácejí se ani umrlci Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a rozmarný duch seržanta Chirina Josef Jurásek.

Welcome To New York!

BOOK YOUR DISPLAY LOOK THIS GOOD...
Presented By The Palace Museum

**PETR GAZDÍK
PRACOVNĚ
NA SKOK
V NEW YORKU
VE STOPÁCH
CLAUDA
Z FORMANOVY
VERZE
MUZIKÁLU HAIR,
UVÁDĚNÉ NA
HUDEBNÍ SCĚNĚ
MDB.**

Nikdy nejsme sami

Pochvala programu. Jako vždy v MdB je v něm všechno a tentokrát navíc exkurs do dějin Argentiny. Lépe nám umožní pochopit třeba i židovské souvislosti.

Ještě něco nad dosavadní inscenace Vrátila se jednou v noci (Ostrava, Praha) má ta brněnská. Zůstalo místo i na jímavé zamyšlení, v němž vznáší se v povětří Skácelovo: Stále jsou naši mrtví s námi / a nikdy vlastně nejsme sami...

Jiří P. Kříž, Právo, 3. 5. 2008

PŘEKVAPENÍ JEDNÉ NOCI

Tragikomedii současného autora Eduarda Rovnera Vrátila se jednou v noci uvádí Městské divadlo Brno v režii Emila Horvátha. Inspiračním zdrojem hry byl Argentinci ruského původu (jeho předkové byli Židé z KIŠINĚVA) vlastní pocit - deset let po své smrti se mu zjevila matka a vyzvala ho, aby jí přestal vyčítat ústrky a neúspěchy v životě a nechal ji odpočívat v pokoji.

Děj hry nabízí dvě roviny, svět živých a mrtvých. Vypráví příběh svobodného Žida Manuela Sterna, který pravidelně dochází ke hrobu své matky a vypráví jí události minulých dní a hodin, přičemž se jí snaží líčit věci tak, jak by je ona chtěla slyšet. Až jednou se poděkuje, že se bude ženit. Matka okamžitě žádá ducha o možnost vstupu do světa živých a nečekaně překvapuje syna doma. Opět se stává synovou přísnou patronkou a dohlížitelkou, ale s tím, že jediný, kdo ji vidí a slyší, je Manuel. Rozbíhá se tak směsice humorných situací a zápletek.

Zesnulou matku Fanny ztvárňuje Zdena Herfortová, pro niž je tato role bezesporu jednou z jejích životních. Herečka brilantně rozehrává rozmanité polohy role a vkládá do ní svůj nezdolný temperament. Role syna byla svěřena Erikui Pardusovi, který je Herfortové svým osobitým a vynikajícím výkonem skvělým hereckým partnerem. I on podává jeden

ze svých nejlepších výkonů a potvrzuje, že oprávněně patří mezi současnou hereckou špičku. V letošním roce se mu dostalo hned několika ocenění - získal cenu za mimořádný herecký výkon (drama Jáma lvová) a nominace na Thálii a cenu Alfréda Radoka. V dalších rolích zmíněným skvěle sekundují Igor Ondříček, Zdeněk Bureš a další.

Slovenskému herci a režisérovi Emilu Horváthovi se podařilo vytvořit divokou napínavou tragikomedii (hraje se v překladu Ivory Rodrigueze) s poněkud neobvyklým tématem i vlastním propojením světa živých a mrtvých. Hra je prostá hřbitovní ponorosti a smutku a nabízí zamyšlení nám živým - nad našimi životy, postupy, úspěchy i neúspěchy. Svým způsobem upozorňuje, že bychom se k vlastnímu životu měli postavit sami za sebe a vydobít si a obhájit své místo v životě i před svými nejbližšími. Jednoduchá výprava inscenace je dílem Petera Čaneckého, hudba Petra Mankoveckého a texty písní napsal Pavel Cmíral.

Iveta Macková, Kult, červen 2008

KOMEDIE NA HŘBITOVĚ

Argentinský autor světového věhlasu Eduard Rovner přijel do Brna, aby představil na jevišti Městského divadla Brno jednu ze svých nejúspěšnějších divadelních her „Vrátila se jednou v noci“. Hra je to zábavná s poněkud zvláštní komikou - odehrává se většinou mezi náhrobními kameny na hřbitově, což v Jižní Americe není tak zvláštní, vždyť „patří k mravům Jihoameričanů“ slavit významné svátky se svými zemřelými na hřbitově, třeba pořádat zde pikniky a nechat k tomu vyhrávat celé kapely populárních muzikantů.

Rovner, Argentinec židovského původu s kořeny v moldavském Kišiněvě je argentinskou atmosférou plně prodchnut a zdobí jí jeviště v plné míře. Jeho hra proto nadchla diváky v Americe, ale okouzila publikum i v mnoha státech

Evropy, i jeho pohled na svět lidí a jejich směšné starosti. Psal ji celých osm let, ale její premiéra roku 1993 mu přinesla snad nejprestižnější cenu Latinské Ameriky „CASA DE LAS AMÉRICA“ a řadu dalších. Ozdobila jej uspokojením z tvůrčí práce a dostatkem prostředků, aby se mohl věnovat tvůrčímu psaní. Dnes má na svém kontě již více než třicet her. Učí i na Národní škole dramatického umění na Fakultě filozofie a humanitních věd v Buenos Aires.

Městské divadlo Brno uvedlo hru „Vrátila se jednou v noci“ jako svou poslední premiéru letošní 63. sezony v hvězdném obsazení. Vedle laureátů Zdeny Herfortové a Erika Parduse účinkovali Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková, Josef Jurásek a další. Nelehkou režii zvládl režisér a vynikající herec ND Bratislava Emil Horváth. Vedení MD Brno opět dokázalo najít spojnici mezi dvěma blízkými slovanskými kulturami.

O ději hry psát netřeba, sami se jistě přesvědčíte, o co jde. Jen závěrem - objevné divadelní představení bylo i zábavnou veselohrou.

Miloš Hudec, Echo, 22. 5. 2008

„ČETNÍK“ SBÍRÁ CENY ZA VELKÉ DIVADLO

Televizní publikum zná herce Erika Parduse jako strážmistra Zahálku z úspěšného seriálu Četnické humoresky. Brněnští diváci ale vědí, že ho nenajdou na „pátračce“, ale na scéně zdejšího Městského divadla. Hraje tu od roku 1982, tedy neuvěřitelných 26 sezon. Ta poslední pro něj byla nejúspěšnější alespoň podle divadelních odborníků.

Letos v únoru na slavnostním zahájení festivalu České divadlo 2008 v pražském Divadle Na Vinohradech získal cenu za mimořádný herecký výkon v roli Arthura Kirsche v Mittererově dramatu V jámě lvové. V březnu pak získal nejprve

Cenu Alfréda Radoka v kategorii Mužský herecký výkon za roli cara v dramatu Smrt Pavla I. od Dmitrije Merežkovského. Hra o dvojí tváři nemilovaného syna Kateřiny Veliké si vysloužila ještě další dvě ceny - za hudbu Vladimíra Franze a v kategorii Inscenace roku. Mimořádné ztvárnění Pavla I. nezůstalo bez odezvy ani u členů Herecké asociace, která uděluje Ceny Thálie. A Erik Pardus si šel koncertem března pro další trofej.

K zisku cen mu 10. dubna gratuloval a za popularizaci brněnské kulturní scény osobně poděkoval brněnský primátor Roman Onderka.

*Zuzana Gregorová,
Brněnský Metropolitan, květen 2008*

MICHAEL KUNZE S PRAHOU V SRDCI

Je autor německých textů většiny muzikálů Andrewa Lloyda Webbera. Se Sylvesterem Levayem napsal nejúspěšnější německý muzikál všech dob, Elisabeth.

V listopadu roku 2002 se stal po 68 letech druhým rodákem z Prahy (po autovi slavné operety Rose Marie Rudolfovi Frimlovi), jehož dílo se hrálo na newyorské Broadwayi. Šlo o dnes už kultovní muzikál Ples upírů.

Myslíte si, že někdy bude nějaký váš muzikál také uveden v České republice?

Pevně v to doufám. S Městským divadlem Brno, které by mělo některý z mých muzikálů v příštích letech uvést, už jednáme.

Které vaše současné dílo byste doporučil českým divákům?

Od 20. dubna se hraje v Berlíně můj nejúspěšnější muzikál Elisabeth, který vidělo téměř osm milionů diváků. Vypráví příběh manželky císaře Františka Josefa I. Alžběty zvané Sisi. A milovníci romantických detektivních příběhů nechtě se v září přijedou podívat do Vídně na krimimuzikál Rebecca, který jsme se skladate-

S Karlem Janským
v dramatu *V jámě Ilové*,
režie: Stanislav Moša

S Janem Apolenářem
v muzikálu
Jánošík aneb Na skle malované,
režie: Stano Slovák

S Evelínou Jirkovou
a Martou Ondráčkovou
v komedii *Poprask na Laguně*,
režie: Zdeněk Černín

S Dášou Hlavoňovou
v komedii *Slaměný klobouk*,
režie: Zdeněk Černín

S Jakubem Uličníkem
v dramatu
Novomanželské apartmá,
režie: Stanislav Moš

S Oldřichem Smyslem
v podobenství
Labyrint světa a ráj srdce,
režie: Aleš Bergman

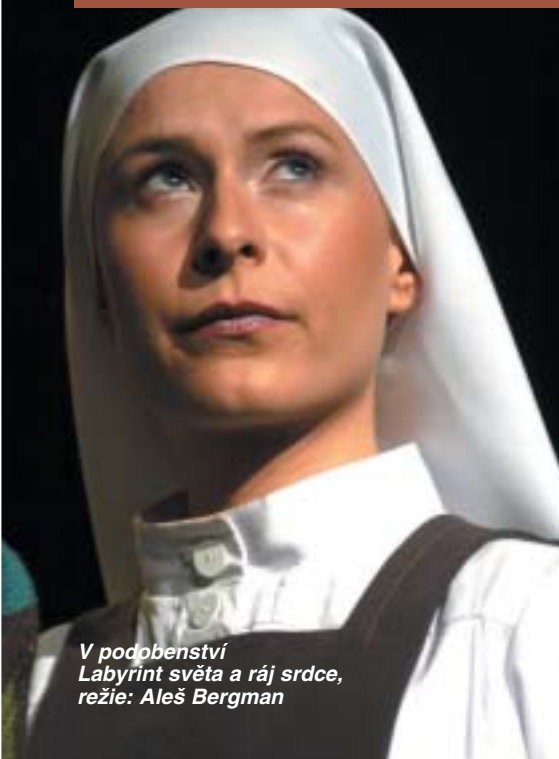
S Martinou Severovou v muzikálu
Jánošík aneb Na skle malované,
režie: Stano Slovák

S Igorem Ondříčkem
a Petrem Gazdíkem
v dramatu *V jámě Ilové*,
režie: Stanislav Moša

SALON MdB LENKA JANÍKOVÁ

*V podoběnsví
Labyrint světa a ráj srdce,
režie: Aleš Bergman*

*S Jakubem Uličníkem
v dramatu
Novomanželské apartmá,
režie: Stanislav Moša*

lem Sylvestrem Levayem napsali na motivy stejnojmenného románu spisovatelky Daphne de Maurier a filmu Alfreda Hitchcocka.

Květy, 22. 5. 2008

BRNĚNSKÝ CHODNÍK SLÁVY JE ZAS DELŠÍ

Sedm nových jmen a čtrnáct dlaní včera v podvečer rozšířilo chodník slávy před Městským divadlem Brno. Do betonových čtverců otiskli své dlaně například herci Erik Pardus, Radka Coufalová či Jan Apolenář. Atraksi rozmnožili také režisér Zdeněk Černín, hudební skladatelé Petr Kofroň a Vladimír Franz nebo fotograf Jef Kratochvil. Právě Kratochvila před osmi lety napadlo zopakovat proslulý americký Walk of Fame v Lidické ulici v Brně.

(mlk), MF Dnes, 6. 5. 2008

PO DLANÍCH SE BUDE ŠLAPAT I VE DVOŘE

Pětadvacet štítků se jmény a dvakrát víc otištěných dlaní minou od včerejška kolemjdoucí před Městským divadlem v Brně.

Atraksi, kterou inspiroval čtvrtkilometrový chodníkový pomník lemující Hollywood Boulevard v Los Angeles, však na Moravě berou její organizátoři především jako svéráznou legraci než opičení se po velkém světě. „Na prvním místě je to recese. Tyto kachle jsou však i naším poděkováním významným umělcům,“ glosuje smysl podniku ředitel divadla Stanislav Moša.

Ostatně ke jménům více než dvou tisíc pětipalcových hvězd v kalifornské metropoli má Brno už jen počtem daleko. I tak se bude tato atrakce rozrůstat. Moša mluví o třech adeptech, kteří příští rok znovu pokleknou do čerstvého betonu a zaboří do něj dlaně. Včera to byli herci Erik Pardus či Radka Coufalová, v příští sezoně se k nim přidají Petr Štěpán či Jitka

Čvančarová. „Před divadlem už není místo. Chodník bude pokračovat ve vnitřní dvoraně a povede až k nové hudební scéně,“ prozradila mluvčí divadla Lucie Broučková. Vůbec poprvé své dlaně otiskli v září roku 2000 muzikáloví herci Alena Antalová, Petra Jungmanová, Markéta Sedláčková a doyenové souboru a činoherní umělci Zdena Herfortová, Zdeněk Junák, Karel Janský, Jiří Tomek a Ladislav Kolář.

Brněnský Chodník slávy tvoří dlaždice ze speciální směsi betonu, skelného vlákna a pryskyřice. Málokdo ví, že ocenění umělci své prstíky noří do betonu nadvakrát. Poprvé před zraky veřejnosti při slavnostním ceremoniálu. Tento otisk je podle šéfa údržby Michala Kočičky nanečisto: „Pak to celé ještě opakujeme v zálusí. Je speciální hmotou, která zasychá do dvaceti minut, což běžný beton neumí.“ Za to, že mají brněnské herecké hvězdy dlaně ušpiněné, je čeká svérázná satisfakce. Mohou si sami zvolit barvu své kachle.

Luboš Mareček, MF Dnes, 6. 5. 2008

DVANÁCTÁ ROČENKA MĚSTSKÉHO DIVADLA BRNO

Je potěšitelné, že ročenky Městského divadla Brno se staly již tradicí. Navazují na významnou publikaci divadelního recenzenta a teatrologa Zdenka Srny s podtitulem „Svědectví diváka, recenze, kritika a historika o životě jedné divadelní scény.“ Ročenka, v pořadí již dvanáctá, stejně jako všechny předcházející, je dokonale výtvarně zpracována a doplněna výtečnými fotografiemi Jefa Kratochvila a Tina Kratochvila ze zkušek inscenací, společenských setkávání, uměleckých zájezdů domácích i zahraničních a další činnosti této ojedinělé brněnské scény. Jsou zde i podrobné záběry v kapitole kalendárium Městského divadla Brno v sezoně 2006/2007. Ročenka seznamuje čtenáře s inscenacemi, členy souboru, hosty jednotlivých

inscenací, recenzemi a úspěchy domácími i zahraničními.

V publikaci je uveden přehledně repertoár v sezoně 2006/2007, stále uváděné hry s daty premiér a počtem repríz, dále Kalendárium Městského divadla, které seznamuje čtenáře s událostmi tohoto období, a seznam zaměstnanců i externích spolupracovníků. Publikaci na krásném křídovém papíru vydalo samo divadlo v čele s ředitelem Stanislavem Mošou a dalšími spolupracovníky - dramaturgem Janem Šotkovským a grafikem Jakubem Stejskalem. Autory jednotlivých pojednání a recenzí jsou teatrologové, publicisté, recenzenti a kritici: David Drozd, Patrick Fridrichovský, Josef Herman, Petr Christov, Jiří P. Kříž, Vít Závodský, Lenka Šaldová, Tomáš Hejzlar, Vladimír Čech, Peter Stoličný a Mojmir Weimann, kteří jednotlivé inscenace přibližují, hodnotí a analyzují. Třísouborné divadlo, které hraje na dvou scénách, uvedlo v sezoně 2006/2007 243 představení na Činoherní scéně, 179 představení na Hudební scéně, 50 představení v České republice a 47 v zahraničí.

Městské divadlo Brno je umělecká instituce, která hledala, našla a dotvořila umělecký proces, který se projevuje výtečnými inscenacemi. Vděční diváci oceňují tuto svébytnou brněnskou scénu s jejími neopakovatelnými inscenacemi, které vždy přinášejí radost, potěšení a nádhernou atmosféru.

Eva Šlapanská, Kam-příloha, č. 5 2008

ZA PRAHU KULTURNÍ...

Od počátku devadesátých let volali a dodnes volají divadelníci po legislativním nastavení takových podmínek, ve kterých by bylo možno kontinuálně pěstovat českou divadelní kulturu.

Dodnes neexistuje ani divadelní zákon o neziskových organizacích a ani systém tolik potřebného vícezdrojového financování, který by, nejenom že zabezpečil odpovídající materiální úroveň pro

práci divadel, ale stal by se (v návaznosti například právě na divadelní zákon) i jednoznačným principem pro existenci jednotlivých divadelních institucí bez vazby na tu stávající politickou reprezentaci a z toho vyplývajících nebezpečí, která se v poslední době v plné míře projevila v Praze.

Způsob, kterým současná pražská radnice rozhodla o transformaci jejich divadelní sítě je, bohužel, příkladnou ukázkou neomalenosti politické moci, která jedná bez dialogu s odborníky a svou katastrofálně neodbornou krátkodobou vizí způsobuje nezvratitelné škody v oblasti divadelního umění. Jakýkoliv čistě ekonomický pragmatismus je v oblasti umění zcela promýlený.

Divadla, filharmonie a výstavní síně nevydělávají jen skrze vstupné. Již dávno bylo spočítáno, že jedna koruna vložená do kultury v naší zemi generuje více než dvou a půl násobek zisku v jiných oblastech: doprava, restaurace, hotely, kadeřnictví, oděvy, šperky. Národy neprodělávají na kultuře, ale na nekulturnosti!

Z těchto hledisek považují členové Městského divadla Brno situaci v Praze za skandální i mimořádně nebezpečnou, a to nejenom ve vztahu k umění, nýbrž i ve vztahu k výkonu moci v demokratické společnosti.

K zamyšlení je fakt, že na území města Prahy funguje, a především pro pražské obecnstvo, celá řada kulturních institucí - Národní divadlo Praha, Státní opera Praha, Česká filharmonie - financovaných kompletně ze státních prostředků a tedy nezatažujících rozpočet hlavního města. V Brně, Ostravě, Plzni a dalších městech, podobné instituce financují pouze ona samotná města!

*Stanislav Moša, Brněnský deník,
7. 6. 2008*

Alexandre Dumas
v olejomalbě připsované
Honoré Daumierovi

ALEXANDRE DUMAS: TŘI MUŠKETÝŘI

„...vcitovali jsme se ve své dětství do jeho mušketýřů a bojovali jsme po jejich boku. Tak jako oni sloužili jsme králi a rebelovali jsme proti kardinálové, i my chtěli jsme být v hloubi duše a v tajemném koutku svých denních snů hrdiny neporazitelnými, všemu odolávajícími, obratnými, udatnými, dobrými.“

(Jan Skácel)

Autor *Třech mušketýřů*, nejčtenější, nejvydávanější a nejpřekladanější francouzské knihy všech dob, Alexandre Dumas starší (1802 - 1870), patřil k čelným francouzským spisovatelům období romantismu. Jeho mimořádně rozsáhlé dílo čítá na tři sta svazků zahrnujících dramata, komedie, romány, cestopisy a paměti. Nejprve se prosadil jako dramatik; jeho historická hra *Jindřich III. a jeho dvůr* se stala roku 1829 prvním romantickým dramatem, uvedeným vítězně na jeviště. Úspěch měly i *Antony*, drama o byronovské rozervané jedinci, či melodramatická *Věž Nesleská*. Silou Dumasových divadelních her, rozbíjejících klasicistní formy a vyjadřujících přes historické látky individuální i společenské touhy revoltující generace, byla jejich dramatickost, již autor prokázal smysl pro zvláštní podmínky jevištního účinku. Koncem 30. let začalo psaním románů na pokračování (le roman-feuilleton) druhé plodné období Dumasovy tvorby. Byl-li Dumas dramatik převážně autorem historických her, nejnak tomu bylo s historickými náměty i v jeho díle prozaickém. Podobně jako v divadelních hrách kladl Dumas i ve svých historických románech důraz na dobrodružný, napínavý příběh s efektními obraty v ději a jiskřivými dialogy. Jeho cílem nebylo rekonstruovat minulost, ale vytvořit její pravděpodobný obraz spojením individuálního osudu s velkými dějiny a vzbudit ve čtenáři iluzi, že se příběh opravdu odehrál tak, jak je vyprávěn. K nejslavnějším Dumasovým románům patří *Hrabě Monte Christo*, *Královna Margot*, *Josef Balsamo*, *Královnin náhrdelník*, *Černý tulipán* a především *Tři mušketýři* a jejich volná pokračování *Po dvaceti letech* a *Vikomt de Bragelonne*.

Na svém nejslavnějším románu spolupracoval

Dumas s Augustem Maquetem, bývalým profesorem dějepisu, který mu často vyhledával historický materiál a vytvářel první varianty příběhu, jež pak Dumas obsáhle přepisoval a rozšiřoval (teprve on naplnil děj životem a fantazií – konečná verze i definitivní autorství náleželo jemu). Základní osnovu děje převzal Maquet a Dumas z fingovaných *Pamětí pana d'Artagnana, kapitánporučíka první rotý královských mušketýřů*, které byly ve skutečnosti dílem Courtilze de Sandras (vyšly ve třech svazcích roku 1700 v Leydenu). Na rozdíl od Courtilze de Sandras, rozvinul Dumas ve svém románu úlohu mylady a tří mušketýřů, Athose, Porthose a Aramise, kteří mají v *Pamětech pana d'Artagnana* jen epizodní úlohu. Spolu s d'Artagnanem je povýšil na hlavní hrdiny a nově k nim přidružil ještě jejich čtyři sluhy. Pokud jde o motiv diamantového přívěsku, který tvoří v románu jednu z hlavních epizod, našel jej v jednom spise ve své době významného spisovatele Pierra-Louis Roederera. Také dobu, v níž se historie mušketýřů odehrává posunul, a to hned o několik desítek let dozadu.

Historické pozadí však tvoří ve *Třech mušketýřích* jen kulisu, pouhý dobový kolorit, protože Dumas nevidí ve význačných osobnostech minulosti exponenty velkých dějinných sil, ale postupuje naopak v duchu teorie malých příčin, které měly velké následky. Líčí věci tak, že se anglická politika vzhledem k Francii v době obléhání pevnosti La Rochelle jeví v jeho podání jako následek milostné plotky lorda Buckinghamha a Anny Rakouské, jako epizoda privátního zápasu o rivalitu dvou zamilovaných mužů. Rozhodující pro něj je fantazie a improvizací lehkost, s níž upravuje události po svém. Více než o historickou věrnost mu jde o zábavnost. Proto se nezdružuje popisy ani ničím, co by mohlo brzdit spád děje. A navíc postojí a jednáním titulních postav, oponujících lícoměrnosti, intrikám, hrabivosti a zbabělosti, pozvedá nad spleťtíu reálnou historii nelomenné nadčasové hodnoty, které prostřednictvím hrdinů splývají až s mýtem: šlechtectnost, rytířství, přátelství, odvahy, optimismus i bujaré fanfarónství. I díky tomu jsou *Tři mušketýři* stále živé dílo, které oslovuje stále nové a nové generace čtenářů a které podněcuje také k novým a novým filmovým či divadelním adaptacím. A paradoxně jako lidové čtení o své době vypovídají daleko více než některá tzv. seriózní díla té doby.

Na rozdíl od většiny filmových a divadelních adaptací drží se autoufi nové dramatičce Hana Burešová a Štěpán Otčenášek přísně Dumasovy předlohy ve snaze věrně postihnout její jedinečný styl, atmosféru i jemný humor. Jako někdejší vášniví čtenáři románu staví inscenaci především na svém prvotním pocitu okouzlení z jeho četby, na důvěrném vztahu, který si k bájným hrdinům vybudovali v dětství na samém konci nadějných let šedesátých. V režii **Hany Burešové**, dramaturgii **Štěpána Otčenáška**, na scéně **Davidy Marky** a v kostýmech **Samihy Maleh** za doprovodu hudby **Beatles** hrají **Michal Isteník** (D'Artagnan), **Igor Ondříček** (Athos), **Petr Štěpán** (Porthos), **Jaroslav Matějka** (Aramis), **Eva Jedličková** (Konstance Bonacieux), **Pavína Vítázková** (Mylady), **Ladislav Kolář** (Richelieu), **Viktor Skála** (Ludvík XIII.), **Alena Antalová** (Anna Rakouská), **Josef Jurásek** (De Tréville), **Jan Mazák** (Planchet) a další. **Premiéra na Činoherní scéně proběhne 13. září.**

Štěpán Otčenášek